

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2017

Červen 2017

Modlitbou v síle Ducha

Už jste se zamysleli nad tím, co je modlitba? Nebo jaký má smysl modlit se? Napsalo a řeklo se o tom hodně, jenže lidé jakoby "se dívali, ale neviděli" a "poslouchali, ale nechápali" (srov. Mk 4, 12a). Od dětství nás učí, že modlitba je rozhovor - dialog s Bohem. Zároveň nás nutí modlit se. A my se modlíme, ani nevíme co, natož abychom poslouchali, co říká ten druhý. Kdybychom alespoň poslouchali modlitbu. Vždyť už jen samotné texty modliteb, které považujeme za tradiční, jsou vlastně dopisem od Boha, který si opakujeme, abychom ho pochopili.

Modlitba naplňuje člověka láskou k Bohu, dává mu jistotu Boží přítomnosti a lásky. Vždyť nemluvíme s bezduchým výplodem lidského umu a talentu, ale s Duchem, který vše naplňuje. Vždyť i Ježíš nás v rozhovoru se Samaritánkou upozorňuje na to, že Bůh je duch. A proto není třeba se mu klanět na nějakém speciálním místě, ale v duchu a pravdě.

Znát a přijmout to, že Bůh je duch, znamená i možnost prožívat jeho přítomnost všude, kde jsme. Není na tomto světě místa, které by Bůh jako duch nenaplňoval. Kde se před ním skryjeme? Kam se dá před ním utéct? Nikam - je duch. A tak mluvit s ním, tedy modlit se, se dá všude. A modlit se dá různě - slovy, myšlenkami i skutky, stejně jako s lidmi můžeme komunikovat různým způsobem. Není důležité, jaký způsob si zvolíme, důležité je modlit se neustále.

A na to nutně nepotřebuješ ani chrám, ani ikonu, ani nic, co pochází z tohoto světa. Jeho totiž nelze vtěsnat do čtyř stěn, do ničeho.

Možná si tu položíme ještě jednu otázku. Pokud se opravdu s Bohem dá komunikovat všude, proč komunikovat? Proč se modlit? Co od modlitby očekávat? Když komunikujeme s člověkem, něco získáváme - poznání, vědomosti ... nebo si budujeme a upevňujeme vztahy. Rozhovor s Bohem je trochu jiný - zde se nedá podvádět, i když to často děláme (viz celník a farizeus) ani lhát, ani nebýt upřímný. Tváří v tvář Bohu člověk stojí v Adamově nahotě - v prostotě pravdy. On zná i naše skryté myšlenky.

Tak co nám tento rozhovor přinese? Jednu jedinou možnost - připodobnit se znovu Bohu, zbožstit se. Už nám totiž nic nestojí v cestě k dokonalosti prvního člověka, jen my sami. Bůh odstranil překážku naprosté dokonalosti člověka - přemohl smrt a odstranil i její osten - hřích. Ale tomu je třeba věřit. Proto se často hovoří o modlitbě s vírou. Bez ní bychom podléhali zákonu, s ní jsme spojeni v jedno s Kristem. On, jak říkají mnozí, je druhý Adam, nový - ten, který neviděl porušení hříchem. Ten, před kterým kapitulovala i smrt. On je náš cíl, to, co máme dosáhnout - dokonalost člověka. Často se zmiňuje připodobnění v utrpení, ale to byl jen okamžik jeho života. Měli bychom se mu snažit podobat v životě i ve smrti. Být jako on, jednat jako on, myslet jako on ... Stát se druhým Kristem pro sebe i ostatní.

Nám je však ponechaná svobodná vůle jako Adamovi. On byl dokonalý a rozhodl se opustit dokonalost - zhřešil, když přestal poslouchat Boha. My nejsme dokonalí a můžeme si vybrat dokonalost - posvěcovat se skrze modlitbu. Každý úkon Církve doprovází modlitba. A bez ní by to byla pouze prázdná gesta. Právě modlitba dává smysl a sílu gestům, neboť v sobě obsahuje nejen naši prosbu, ale i Boží odpověď - jeho slovo, slovo pravdy. A jeho slovo tato gesta oživuje mocí, kterou má. A tak nás modlitba doprovází a přivádí k cíli našeho putování - podobnosti Ježíši a skrze něj Bohu, tedy k jednotě s nimi. A tak skrze modlitbu se z nemohoucích stanou mocní, ze slabých silní, z nedokonalých a hříšných dokonalí a svatí. Modlitba nás nakonec dovede k jednotě a naplnění tak, jak přivedla apoštoly, Pannu Marii a Pánovy učedníky od Paschy k Letnicím.

A až nás přivede k takové jednotě s Bohem, jako je, naplní se i v nás každé slovo evangelia. Teprve tehdy pochopíme, že jeho slovo je opravdu pravda.

(podle Slova)

Vyber si: bačkory, nebo meč!

Začněme popořádku, protože „chlap“ musí mít všechno v hlavě pěkně uspořádané... Co to vůbec je modlitba? Pokud si vzpomeneš na první hodiny

katechismu, na které jsi s větším či menším nadšením chodil, pak se ti jistě vybaví jednoduché vyjádření: „modlitba je rozhovor s Bohem“. Je to pravda, ale v případě člověka, od jehož prvního přijímání už přeci jen nějaký ten čas uplynul, stojí za to ono vymezení trochu rozvinout. Podívejme se tedy na pár věcí ohledně modlitby v souvislosti s pochybnostmi, které občas slyším od „chlapů“, a to jak mladších, tak i starších. Začínáme!

„Když přijdu během týdne do kostela, vidím na mši jenom ženy! A v neděli to není o moc lepší... deset žen na jednoho muže! Kdo mi

bude vykládat, že modlitba je mužská záležitost?!“

„Modlitba je pro holky... ty rády mluví a mluví... Já to neumím, věci vyřizuju rychle a bez cavyků...“

„Modlitba mě nudí... není to nic zajímavého! Nechci v kostele jenom sedět v lavici a modlit se, raději něco dělám!“

Kdysi a dnes

K tomu, abychom změnili svůj přístup k modlitbě a uvědomili si její potřebu, nestačí jenom bojový pokřik a slaměný zápal. Je to mnohdy nelehká a náročná cesta, je tedy zapotřebí pořádně se na ni připravit, zvolit dobrou taktiku a hned na začátku pochopit a poznat „nepřítele“. Často totiž stále máme dětské

pojetí modlitby, které je skutečnosti na hony vzdáleno. Věnujme se chvilku tomu, čím je modlitba v životě muže, který bere svoji víru vážně. Postavme tedy modlitbu do správného světla a k tomu nám pomůže pohled na dějiny spásy, jak nám je podává Písmo svaté.

Podívejme se na dobu před Ježíšovým narozením, tedy Starý zákon. Žalmy nám slouží jako krásná ukázka různorodých modliteb: od radostné chvály Pána po smutný nářek; od nadějeplného vzývání Boží pomoci po bolesti přetékající stížnosti Nejvyššímu. V modlitbách žalmů můžeme nalézt člověka z krve a kostí, který při modlitbě otevírá své srdce Bohu a nic před ním nepředstírá.

Izraelský národ musel nejednou čelit válkám a nejrůznějším nepokojům. Stačí vzpomenout útlak v Egyptě, putování pouští plnou nebezpečí a překážek, dobývání zaslíbené země, rozdělení země na dvě království, babylonské zajetí a nakonec dobu římské okupace... Modlitba národa se tedy utvářela ve světě plném nebezpečí a protivenství, ve světě zkaženém hříchem a nevěrností Bohu.

A co můžeme říci o dnešní situaci Církve? Nejsme přeci ve válečném stavu, nehrozí nám nebezpečí a nedělní mše svatá nejspíše není shromážděním Božích bojovníků chystajících se ke střetu... To je sice pravda, ale jenom pravda vnější. Když se totiž podíváme na duchovní skutečnost, otevřou se nám oči!

Duchovní válka

Duchovní válka, o které je řeč, není žádnou novinkou! Zakoušeli ji už první křesťané. „Neboť náš boj není proti krvi a tělu, nýbrž proti knížatům a mocnostem, proti světovládcům této temnoty, proti zlým duchům v povětrí“ [Ef 6, 12]. Tak sv. Pavel v Listě Efesanům vyjádřil to, co by mělo být údělem každého křesťana: boj proti světu temnoty!

Možná řekneš: mě se to netýká! To není moje věc... Omyl! Žiješ ve světě, který je jedním velkým bitevním polem duchovní války, a nemůžeš stát stranou v roli diváka, protože to není možné. Ať si to uvědomuješ, nebo ne, i tak se svými rozhodnutími stavíš na jednu ze stran konfliktu. Není od věci zmínit tři hlavní léčky, jaké ďábel chystá, aby nás uvedl do omylu, pokud jde o skutečnost duchovní války.

První léčka: „Žádná válka není!“ Občas to můžeme zaslechnout z úst těch, kteří dávají přednost „mírovému“ přístupu k víře. Říkají, že duchovní válka, o níž hovoří Písmo svaté, je pouze jedním velkým obrazem, jehož smyslem je přiblížit nám duchovní pravdy srozumitelným způsobem... Lidé, kteří se nechají zlým do této léčky polapit, se pak stávají zcela neteční. Neprobíhá-li totiž žádná válka, proč se tedy vůbec jakkoliv namáhat? Pokud je všechno jenom obrazným líčením, pak nemá smyslu pouštět se do boje ve smyšlené válce!

Druhá léčka: „Duchovní válka je už vyhraná!“ Zjevení sv. Jana nám skutečně ukazuje vítězství Beránka nad všemi nepřáteli Světla. Toto vítězství je ale třeba vidět z pohledu „už, ale ještě ne“. Vítězství Zmrtvýchvstalého je skutečností, ale síly temnoty budou zcela poraženy v poslední bitvě na konci věku. Do té doby boj trvá!

Třetí léčka: „Duchovní válka je nad moje síly! Na jednu stranu, díváme-li se na obrovský duchovní svět, který je pro nás častokrát nepochopitelný, lze nabýt dojmu, že člověk představuje naprosto bezvýznamnou částku tohoto světa. Když ale vidíme, s jakou houževnatostí a jakým zanícením ďábel usiluje o každou duši, a vezmeme-li v úvahu, že „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ [Jan 3, 16], můžeme se snadno z toho omylu vyvést. Každý člověk je Bohem milovaným synem a dcerou a každý z nás má na tomto světě ke splnění neobyčejný a jedinečný úkol! Ponechání sami sobě bychom toho pochopitelně příliš nesvedli. Máme ale Otce v nebesích, který se o nás stará, dodává nám sil a posiluje nás v době bitev a duchovní války.

Teplé bačkory, nebo Boží zbroj?

„Konečně, posilňujte se v Pánu, a to jeho mocnou silou! Oblečte se v plnou zbroj Boží, abyste mohli čelit úkladům ďáblovým“ [Ef 6, 10-11]. Když otevřeme oči pro duchovní skutečnost války mezi silami světla a temnoty, prvním rozhodnutím, jaké musíme učinit, je vybrat si stranu, k níž se připojíme. Pokud se připojím k armádě světla, měl bych si vzít k srdci sv. Pavla a připravit se dobře na boj, protože budu čelit těžkému a úskočnému nepříteli.

Bohužel dnes jsme v Církvi stále častěji svědky nedostatku „bojového nadšení“; křesťané dávají přednost teplým bačkorám a pohodlné lenošce. Zpověď před Velikonocemi, „návštěva kostela“ u příležitosti biřmování, křtu nebo svatby kamaráda, a pro horlivější: nedělní mše svatá, a to ještě ne vždycky... Takoví „Boží bojovníci“ jsou ostudou armády Páně! Do takových „vojáků“ ďábel ani nešťouchne, protože pro něj nepředstavují žádné nebezpečí. A možná těmto „leklým rytířům“ právě takováto duchovní lhostejnost vyhovuje?! Nakonec i oni zjistí, že je nutné se v této válce vymezit, jelikož nerozhodní bývají prvními oběťmi každé bitvy.

Pokud chceš tedy přijmout výzvu a stanout v boji po Kristově boku, sv. Pavel má pro tebe dobrý „návod“ a radu ostříleného vojáka Páně. „Proto oblékněte plnou zbroj Boží, abyste mohli odolati v zlý den a ve všem obstáti vítězně. Stůjte tedy připraveni, jsouce opásáni na bedrech pravdou, oblečení v pancíř spravedlnosti a na nohou obuti pohotovostí pro evangelium pokoje. K tomu všemu přiberte ještě štít víry, jímž byste mohli uhasiti všechny ohnivé šipy nešlechetníkovy. A vezměte přilbici spásy a meč Ducha, to jest slovo Boží“ [Ef 6, 13-17]. Tento podrobný popis křesťanské armádní výzbroje nám připomíná, jaké hodnoty se v duchovní válce počítají a jsou nezbytné proto, aby byl člověk připraven odrazit útok nepřítele.

Spící rytíři na pospas lvu

Po zmíněném úryvku přichází mocné napomenutí sv. Pavla, na něž by měl každý voják pamatovat: „Při každé modlitbě a prosbě vždycky se modlete upřímně! K tomu buďte bdělí a vytrvalí v modlitbě...“ [Ef 6, 18]. Modlitba je přípravou k boji, ale zároveň se stává jeho činnou součástí. Sv. Pavel nám výzvou k bdění ukazuje, že nepřítel nespí, ale, jak to výstižně říká sv. Petr, číhá v úkrytu připraven zaútočit. „Buďte střízliví a bděte, neboť váš protivník, ďábel, obchází kolem jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil“ [1 Petr 5, 8]. Příkaz bdění se stává rovněž připomínkou, že nebojujeme sami! Bojujeme v armádě, kde je Bůh prvním a největším válečníkem. Nadmíru silně to popisuje Kniha Moudrosti: „Vezme si jakožto výzbroj horlivost svou, i tvorstvo ozbrojí, by trestal nepřítele. Jako v pancíř se obleče v spravedlnost, za přilbu pak postaví si soud přísný. Za štít vezme svatost nepřemožitelnou, a tvrdý hněv za břitký meč.“

Bude pak bojovat s ním svět proti pošelcům.“ [Moudr 5, 18-21] Bdění na modlitbě je tedy bděním při Pánu, který vede své vojáky. Kde najdeme lepší pomoc, podporu v duchovním boji proti silám, jež nás nezměrně převyšují?!

Bdění na modlitbě nám připomíná dobře známou scénu z Getsemanské zahrady, kde Ježíš říká Petrovi: „To jste nemohli ani hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“ [Mt 26, 40-41]. Ježíš ukazuje na bdělost a modlitbu jako na důležité prostředky k tomu, aby člověk odolal pokušení. Vojáci Páně usínají znaveni čekáním na boj, na velkou otevřenou bitvu světla s temnotou... K této bitvě dojde, zatím ale ďábel působí velmi úskočně: místo otevřeného střetu, o němž ví, že ne jemu bude patřit poslední vítězství, dává přednost

partyzánské válce, napadání v týlu, lstivému „ukolébávání“ těch, kteří mají bdít!

Nebud' vlažný!

O modlitbě by toho bylo možno říci ještě hodně. Jedno je jisté: není to jednoduchá věc, ale duchovní boj, jehož jsi součástí a který vyžaduje bdělost a oběti. Vítězná odměna bezpochyby překoná všechny tvoje představy! Bůh od tebe očekává jasné rozhodnutí, na jakou stranu se postavíš. Jak se na muže sluší a patří, přijmi následky své volby, abys nakonec neuslyšel: „Znám tvé skutky, že nejsi ani studený ani teplý. Kéž bys byl studený nebo teplý! Takto však, poněvadž jsi vlažný, a nejsi ani teplý, ani studený, vyvrhnu tě ze svých úst“ [Zjev 3, 15-16].

Moudrý válečník, dříve než se pustí do boje, vždycky odhaduje svoje síly, zahajuje přípravy, následuje trénink těla i ducha. Moudrý válečník ví, že bitva se rozhoduje před prvním úderem meče. Moudrý křesťan činí podobně:

duchovní válka vyžaduje přípravu a neustálá cvičení; vyžaduje zápal, ale také vytrvalost! Duchovní válka vyžaduje hořící srdce, jehož oheň bude připomínat pořádné ohniště, a ne stoh sena, který shoří za několik vteřin. Proto je nutná modlitba, která udržuje bojový zápal a rozněcuje bdělou pohotovost bít se v každou dobu.

(podle *Te Deum*)

Seslání Ducha Svatého – příběh, který pokračuje

Padesát dní po Velikonocích a deset dní po Nanebevstoupení slaví Církev svátek Seslání Ducha na apoštoly po Ježíšově zmrtvýchvstání

Když Duch Svatý sestoupil na apoštoly, Pannu Marii a ostatní Ježíšovy učedníky shromážděné ve večeradle, začali mluvit jazyky (*glosálie*) a získali smělost hlásat evangelium, přestože se tím vystavovali smrtelnému nebezpečí.

Antiletniční příběh

Úvodem bych chtěl s trochou fantazie vyprávět antiletniční příběh, který by mohl znít asi takto: Jak přišel den Letnic, všichni apoštolové se sešli na jednom místě. Byl to velmi pěkný den. Obloha byla modrá a slunce pálilo. Ani lístek na stromě se nepohnul. Učedníci se radovali, že se setkali a mohli být znovu spolu. Nikdo je nerušil. Vyměňovali si staré vzpomínky na Ježíše z Nazareta. Jen příležitostně otevřeli okna, aby trochu vyvětrali. V ulicích města se motali lidé ze všech koutů země. Učedníky však vnější ruch nijak nevyrušoval. Petr řekl: "Přátelé, bratři, mezitím se nám podařilo vyrovnat se s tím, že náš společný přítel Ježíš už není víc mezi námi. Židé se, chvála Bohu, uklidnili. A tak i my už máme

konečně klid. Navrhují, abychom se z času na čas setkali, a tak si zachovali vzpomínku na Ježíše. Ale všechno ostatní by mohlo zůstat při starém." A tak se apoštolové příležitostně setkávali. Jak plynul čas, na setkání jich chodilo čím

dál tím méně. Někteří mezitím zemřeli, jiní už nemohli přijít. Nakonec se ztratili všichni a s nimi i samotná vzpomínka na Ježíše...

Smutný příběh, že? Ale díky Bohu, není pravdivý; je zcela vymyšlený.

Skutečné Letnice

Den Letnic, jak se zmiňuje ve Skutcích apoštolů (Sk 2, 1–11), byl zcela jiný. V tento den zavládl pohyb a neklid namísto nudy a nezájmu. "Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký vítr, a naplnil celý dům, kde byli. I ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily, a na každém z nich spočinul jeden. Všechny naplnil Duch Svatý a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat" (Sk 2, 2 - 4).

Boží Duch způsobil, že učedníci se otevřeli světu a různým národům a ty je slyšely mluvit ve svém jazyce. Z ustrašených učedníků se najednou stali horliví apoštolové, kteří ohlašují velké Boží skutky, a lidé jsou svědky tohoto zázraku: namísto strachu odvaha; namísto uzavření otevřenost; namísto důvěry ve vlastní sílu důvěra v Boží moc a sílu – zkrátka, očividný zápal pro Boha a jeho království a hlásání radostné zvěsti všem bez rozdílu. Takto by se dal charakterizovat den D, den Letnic.

Můžeme se zeptat: Jak to vypadá dnes? Jak to vypadá na Letnice v roce 2017? Nejsme dnes vnitřně blíží ke smyšlenému příběhu než ke skutečným Letnicím ze Skutků apoštolů?

Mnozí se už málo nebo vůbec nespolehají na sílu Ducha Svatého. Boží Duch se jako by přestěhoval, jako by se vystěhoval ze společenství věřících. Mnozí jsou zklamaní či znechuceni. (Ne nadarmo se říká: "Chodí jako bez ducha.")

Drzý teenager

Vzpomínám si, jak jednou vyprávěl bohužel už zemřelý salcburský světicí biskup Jakob Mayr (1924 – 2010) o jednom svém zážitku s biřmovanci. Na setkání s biřmovanci si zvykl chodit ještě před samotným biřmováním, aby si s nimi popovídal, a tak je lépe poznal. Při jednom z těchto setkání jím položil otázku: "Co si přejete od Církve, co očekáváte od Katolické církve?" Jeden z biřmovanců bez zábran řekl: "Mehr Schwung in die Bude!" Volně by se to dalo přeložit jako: "Více švungu (čili více

pohybu) do té boudy." Když nám to biskup vyprávěl, myslel jsem si, že na takovou drzou odpověď nereagoval, že ji takřikajíc "pedagogicky přehlédl". K mému údivu však biskup na tento podnět zareagoval a trpělivým vysvětlováním došel spolu s biřmovanci k závěru: Více neříkejme "švung", ale "duch" a neříkejme "bouda", ale "Církev". Závěr biskupova vysvětlování by se dal shrnout slovy: Více Ducha (Svatého) do společenství Církve.

Odpověď teenagera – na první poslech drzá - přece obsahovala ve své hloubce kus pravdy.

I dnes je to Duch Svatý, který oživuje a oduševňuje Církev, aby se světu horlivě hlásala poselství evangelia. Je to on, který společenství věřících vybízí dělat dobré skutky a svědčit o Ježíši. Papež František řekl v jedné ze svých homilií v kapli Domu sv. Marty, že Duch Svatý vytváří v Církvi pohyb: "Bůh nepozorovaně hýbe vodami Církve. Pokaždé, když se křesťané vzájemně konfrontovali v otevřenosti a dialogu, díky inspiraci Ducha vždy správně pochopili, co je třeba dělat (srov. Sk 15, 22 – 31). Duch Svatý je ten, který obnovuje, hýbe směrem vpřed, vytváří nový prostor, dává moudrost, kterou přislíbil Ježíš: on nás naučí všechno "(srov. Jan 14, 26).

Boží Duch - silný vítr či jemný vánek

Letnice nás zvou zamyslet se nad tím, zda jsme i my ochotni navzdory všem protivenstvím v Církvi i mimo ni důvěřovat Božímu Duchu a jeho moci. Vždyť

Boží Duch může i dnes udělat zázrak. I dnes nás může naplnit novou silou a odvahou a můžeme být svědky velkých událostí. Kdosi řekl, že Katolická církev je zaprášenou poutnicí; ale je poutnicí, která ve svém srdci nese neporušený příslib nebe. Někdy se nám může zdát příliš institucionalizovaná nebo všední či příliš křehká, kde lidská slabost až příliš křičí. Podle dominikána Timothyho

Radcliffa by se Církev měla stát společenstvím, kde se odhaluje krása obyčejnosti.

Hans Urs von Balthasar říká, že Duch Svatý je ta nejtajemnější osoba v Bohu, a proto může "vystupovat" v těch nejrozličnějších podobách: někdy se zjeví jako víchur či vítr, jindy v podobě holubice či tichého vánku. Seslání Ducha v podobě víchru ukazuje jeho svobodu: "Vít vane, kam chce; slyšíš jeho šum, ale nevíš, odkud přichází a kam jde" (Jan 3, 8). A když se k tomu ještě zjeví v podobě

ohnivých jazyků a na každého sestoupí jeden, zapálí i jazyky samotných apoštolů, kteří svým hlásáním zapalují srdce věřících.

Pravda o Duchu Svatém

Ani ty nejkrásnější a nejvýstižnější obrazy a přirovnání nedokážou odhalit celou pravdu o Duchu Svatém. Duch Svátý je vždy větší a přesahuje jakékoliv přirovnání či obrazy. Přirovnání a obrazy nám však mohou posloužit lépe uchopit pravdu, nebo se k ní alespoň přiblížit. Krásný obraz o Duchu Svatém je již zmíněný obraz větru, vichrem či vzduchu, který nás obklopuje a který dýcháme.

Když prorok Eliáš utíká před pomstychtivou Jezábel na horu Choreb, ukryvá se do jeskyně (srov. 1 Král 19, 19). Poté, co v ní přenocuje, zakouší Božího Ducha v tichém vánku: nejdříve prošel velký a prudký vítr, po něm zemětřesení i oheň; ale Pán nebyl ve větru, nebyl v zemětřesení a nebyl ani v ohni, ale v tichém a lahodném šumu či vánku (srov. 1 Král 19, 11-12). Naproti tomu ve Skutcích zmiňuje prudký vítr či vichr.

Tyto obrazy říkají, že Božího Ducha lze zakusit jednou silně a očividně, jindy v tichu a nenápadně. Papež Jan XXIII. zakusil Ducha jako vítr či vichr, který ho poháněl doširoka otevřít okna Církve, aby skrze ně pronikal čerstvý vzduch.

I my někdy potřebujeme, podobně jako Eliáš, jeskyni, kde v samotě a tichu působí Boží Duch; potřebujeme místo nebo prostor, kam se utáhneme, abychom poslouchali Boha a abychom pak uměli správně reagovat na nové výzvy či úkoly, podobně odhodlaně jako prorok Eliáš. Sv. Ignác z Loyoly říká: "Nic ze stvořených věcí nemůže způsobit v duši takovou radost jako Duch Svátý."

I Církev dnešní doby potřebuje Božího Ducha, podobně jako potřebujeme vzduch k dýchání.

Tvrдый zvenku zůstane suchý uvnitř

O jednom učiteli meditace se říká, že měl zvyk chodit k řece. Tam seděl celé hodiny na břehu a pozoroval tekoucí vodu. Jednoho dne vylovil z vody kámen. Byl kulatý a tvrdý. Zvědavě ho rozdrtil a udiveně musel přiznat, že kámen je uvnitř zcela suchý, ačkoli dlouhou dobu ležel ve vodě. Voda do něj nedokázala

vniknout. Zde si řekl: "To přece nemůže být vodou, že do něj nepronikla. Je to především tvrdostí tohoto kamene." Učitel pak myslel na člověka: "Vždyť přece v Bohu žijeme, pohybujeme se a jsme. Kolem nás je všude Duch, jsme jím obklopeni podobně jako kámen vodou. Čím to je," ptá se učitel, "Božím Duchem či tvrdostí srdce člověka, že do nás nedokáže proniknout?"

(podle KN)

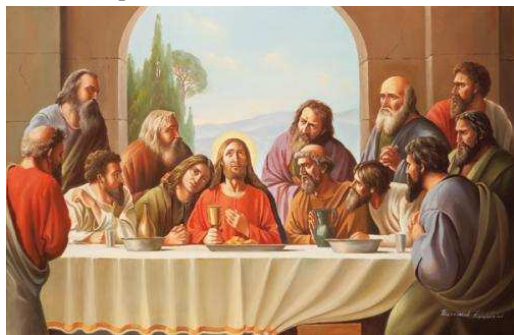
Živý Kristus mezi námi

Po neděli Nejsvětější Trojice se v následující čtvrtek odedávna v naší Církvi slaví slavnost Nejsvětějšího Kristova těla a krve, nazývaná i slavností Božího těla. Je to zvláštní a zcela mimořádný svátek. Jeho smyslem je oslava našeho Spasitele Ježíše Krista přítomného mezi námi v Eucharistii.

Někdo by mohl říci, nač je dobrý takový svátek, vždyť přece v každé mši se setkáváme se svátostným Spasitelem a přijímáme jeho tělo a krev pod způsoby chleba a vína. A každá mše svatá je oslavou eucharistického Krista. Zajisté, toto tvrzení je nanejvýš pravdivé a správné, a přece Církev v průběhu staletí ustanovila zvláštní svátek, kterým se toto tajemství Ježíšovy přítomnosti v Eucharistii připomíná a oslavuje zvláštním způsobem.

Ježíšovo rozloučení s apoštoly při Poslední večeři

Jsou nám dobře známé události, které se odehrály v předvečer Pánova umučení. Ježíš a apoštolové se setkali ve Večeřadle v Jeruzalémě před blízcími se

židovskými velikonočními svátky, aby společně slavili tradiční velikonoční večeři. Ježíš věděl, co se za několik hodin stane, a v atmosféře velikonoční večeře - kterou apoštolové dobře znali a kterou každoročně praktikovali ve vlastních rodinách jako vzpomínku na zázračné vysvobození svých předků z egyptského zajetí - jim místo chleba a vína nabídl své tělo a krev. Možná si apoštolové vzpomněli na události, které se před časem odehrály na břehu Genezaretského jezera, a na

Ježíšovu řeč v kafarnaumské synagoze. Úryvek z ní přináší v liturgii slova i mešní texty svátku, o kterém mluvíme. Ježíš tehdy zázračně rozmnožil chléb a shromážděným Židům v synagoze řekl slova, která se těžko poslouchala nejen jeho současníkům, ale která snad celkem nechápali ani samotní učedníci: "Já jsem chléb, který sestoupil z nebe" (Jan 6, 41). A dále: "Mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. Kdo je mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm" (Jan 6, 55 - 56). Pro Židy to byla nepřijatelná věc, proto tehdy mnozí od Ježíše odešli a více ho neposlouchali. A teď, při události Poslední večeře, Ježíš uskutečňuje svůj příslib o chlebu života, nabízí apoštolům své tělo a svou krev a oni tento pokrm přijímají. Ježíš při Poslední večeři stanoví Nejsvětější oltářní svátost - Eucharistii a apoštolům přikazuje: "To číňte na mou památku" (Lk 22, 19). Od toho okamžiku Církev slaví mši svatou a zpřítomňuje Ježíšovo vykupitelské dílo. Protože, když slavíme mši svatou a přijímáme svaté přijímání - Eucharistii, vždy se v nás uskutečňuje dílo našeho vykoupení. Tato slova poměrně často zaznívají z úst kněze, když se modlí jednotlivé mešní modlitby. Ježíš totiž ustanovením Eucharistie - Oltářní svátosti nám umožnil být účastnými jeho oběti, přestože jsme od ní časově vzdálení dva tisíce let - a nejen to, my se přímo z této oběti živíme. Proto si Eucharistie a její slavení zaslouží naši mimořádnou pozornost. Eucharistie je pro nás svátostí spásy.

Svatá Juliana a svátek Nejsvětějšího Kristova těla a krve

V průběhu dějin Církve vystoupily mnozí muži a ženy, klerici i laici, kteří kladli na srdce všem věřícím, aby Eucharistii chápali jako opravdový pramen duchovního i tělesného života; jako zřídlo útěchy, radosti i posily. Můžeme si vzpomenout alespoň na některé: sv. Tarzicius, sv. Antonín z Padovy, sv. Kateřina Sienská, sv. Tomáš Akvinský, sv. Terezie z Avily, sv. Jan Eudes, sv. Dominik Savio, sv. Petr Julián Eymard, sv. Antonín Maria Claret, sv. Gemma Galgani, sv. Alojs Orione a mnozí další, kteří nám dali svým svatým životem, pramenícím z úzkého vztahu s Eucharistií, perfektní příklad. Vystoupili však i tací, kteří tento nesmírný Boží dar zpochybňovali.

Církev se proto během svých dějin snažila neustále povzbuzovat věřící k pravé účtce k Eucharistii. Tyto snahy zesílily ve třináctém století, kdy byl do liturgického

roku zaveden právě svátek Kristova těla a krve. Zvláštní zásluhu na ustanovení tohoto svátku, kterým by se oživila víra lidí v eucharistickou přítomnost Krista a zároveň jehož slavením by Církev odprošovala nebeského Otce za hříchy spáchané vůči Eucharistii, měla svatá Juliana z Cornillonu z Lutychu (dnešní Belgie).

Už jako mladá dívka vstoupila mezi augustiniánky, aby se stala řeholní sestrou. Kolem roku 1208 měla vidění, ve kterém pozorovala velký, světlem proniknutý kruh, jakoby Měsíc. Na jeho okraji bylo tmavé místo, které ho deformovalo.

Juliana z vnuknutí pochopila, že kruh symbolizuje Církev a tmavé místo představuje chybějící svátek Božího těla v liturgickém roce Církve. Svěťice však o těchto zjeveních nikomu neříkala, ale vytrvale adorovala eucharistického Krista. Teprve v roce 1222 se svěřila dvěma spolusestrám, které podobně jako ona horlivě adorovali před Nejsvětější svátostí. Jednou ze spolusester byla blahoslavená Eva z Lutychu. Svatá Juliana se po nějakém čase odhodlala spolu s blahoslavenou Evou z Lutychu požádat

učené kněze a teology, aby prozkoumali otázku zavedení samostatného svátku Nejsvětější oltářní svátosti, a svěřila se jim i se svými zjevenými. Nakonec po mnoha diskusích a nemalém odporu některých skupin, biskup z Lutychu v roce 1246 ustanovil tento svátek pro svou diecézi. Jedním z kněží, který zkoumal Julianinix zjevení a požadavek na zavedení svátku, byl její zpovědník Jacques Pantaleon z Troyes, který se o několik let stal papežem Urbanem IV. (1261 - 1264). Právě on 11. srpna 1264 ustanovil bulou *Transiturus de hoc mundo* pro celou západní Církev slavnost Božího těla, latinsky běžně nazývanou Corpus Christi. Šlo o první slavnost, která byla plošně zavedena pro celou západní Církev. Podle některých autorů její ustanovení pravděpodobně napomohla i událost z roku 1263 v Bolsene (ve střední Itálii) blízko Orvieta, kde papež Urban IV. v té době sídlil. V Bolsene se udál eucharistický zázrak, když se hostie a víno proměnily při mši na skutečné tělo a krev Krista. V orvietské katedrále je dodnes vystaven zkrvavený korporál, který byl v kontaktu s těmito hostiemi a krví. Podle všeho i v těchto událostech papež viděl potvrzení správnosti zavést svátek Božího těla a krve. Bula, kterou při této příležitosti vydal, obsahovala i cennou nauku Církve o Nejsvětější svátosti. Papež v ní vyzdvihl význam

Eucharistie jako nekrvavé oběti a zároveň poukázal na Eucharistii jako na pokrm, který je určen věřícím. Svátek Božího těla se v následujícím období rychle ujal v jednotlivých diecézích. Už začátkem 14. století se k němu připojila i eucharistická procesí, která u věřících nabyla velké obliby.

Eucharistie - Kristus mezi námi, kterého přijímáme a adorujeme

Slavnost Nejsvětějšího Kristova těla a krve je pro věřící katolíky příležitostí pozorněji se zamyslet nad vlastním vztahem k eucharistickému Ježíši. Je to slavení, které naši pozornost zaměřuje na Kristovu svátostnou přítomnost v našem životě. Tento svátek nás tak učí především dvě věci: že tělo a krev Ježíše Krista pod způsobem chleba a vína máme přijímat, abychom udržovali svůj duchovní život vitálním; a co není méně podstatné, že se Ježíšovu tělu a krvi máme klanět. Je to sám Bůh, jehož přijímáme s vírou, a jediné jemu se s vírou klaníme. Mnozí dnes přicházejí na mši svatou, aniž přijímají svaté přijímání, přistupují k této svátosti jednou, nanejvýš dvakrát v roce. Jiní zase procházejí podél chrámů, kde je ve svatostáncích eucharistický Kristus,

a nenajdou si ani jen krátkou chvíli, aby se zastavili u svého Pána a pozdravili ho. Ale přitom si všichni uvědomujeme, že Bohu máme za co děkovat a máme ho i za co prosit. Vždyť jsme dostali dar života, máme k dispozici krásný svět, rodiče, úsměv dětí a mnoho jiných krásných věcí, osob a událostí, za které nám třeba děkovat Bohu. Hlavně mu však máme děkovat za dar spásy, který nám nabízí a který spočívá v životě v jeho společenství. Určitě máme také mnoho problémů, které skrýváme jen ve svém srdci nebo v něm tiše a pokorně neseme, protože jsou těžké a z lidského pohledu neřešitelné. Přitom prosíme Boha, aby se co nejlépe vyřešili. A tu nám on sám dává příležitost vyprávět o všem v našem srdci přímo s jeho Synem, s eucharistickým Kristem. Když jsme před ním, můžeme snadněji poznat jeho vůli. Svátý Jan Bosco svým svěřencům připomínal: "Pokud chcete, aby vám Bůh dal mnoho milostí, navštěvujte ho často. Pokud chcete, aby vám dal málo milostí, navštěvujte ho občas. Pokud chcete, aby vás pokoušel zlý duch, nenavštěvujte ho vůbec." Svátek Nejsvětějšího Kristova těla a krve nám

připomíná Boží touhu proniknout svou přítomností každý okamžik našeho života, ba dokonce jeho touhu stát se pro nás chlebem, pokrmem pro náš život. Proto vycházíme s eucharistickým Kristem v procesí na náměstí a do ulic našich měst. Bůh chce být přítomen v našich životech, radostech, trápeních, námáhách, v našem odpočinku. Chce být s námi, chce být v nás, abychom my byli při něm, abychom byli v něm. Nebojme se zůstat v tichosti před jeho tváří ukrytou v Eucharistii, s pokorným a zkroušeným srdcem, spolu s těmi, co sedí vedle nás, nebo s těmi, které si neseme v srdci, s našimi bratry a sestrami. Uvědomujeme si přítom Pánovu lásku k nám a vytváříme Církev jednotnou, modlící se, adorující, prosící, odprošující; Církev pokornou, myslící na chudé, trpící; Církev pravdivou, odvážnou, ohlašující Boží pravdy; Církev pomáhající, shromážděnou kolem svého Pána a živící se jeho tělem a krví; Církev žijící z tohoto chleba a této krve, které jsou pramenem nadpřirozeného života, který směřuje ke svému Stvořiteli. Liturgie této slavnosti nám to všemožně připomíná. Proto v liturgii slova posloucháme text z Knihy Deuteronomium, kde Mojžíš připomíná Izraelitům Boží působení během jejich záchrany z egyptského zajetí. Pán je neopustil, ani když procházeli Rudým mořem, ani když museli snášet utrpení na cestě do zaslíbené země, ani na poušti. Právě naopak, prokazoval jim milosrdenství a lásku. A zjevil je i tehdy, když jim poslal předzvěst eucharistického chleba, manu, aby je zachránil. V Ježíšově těle a krvi jsme dostali manu pro věčný život, a když ji přijímáme, máme nejen účast na jeho dobrodincích, ale i na jeho životě.

(podle KN)

LITANIE K NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

(Pouze pro soukromou pobožnost)

Pane, smiluj se.
Kriste, smiluj se.
Pane, smiluj se.

*Pane, smiluj se.
Kriste, smiluj se.
Pane, smiluj se.*

Bože, náš nebeský Otče,
Bože Synu, Vykupiteli světa,
Bože Duchu Svátý,
Bože v Trojici jediný,

smiluj se nad námi.

Ježíši, který jsi z lásky k nám vzal na sebe úkol vykoupení,

smiluj se nad námi.

Ježíši, který jsi přišel, abys spasil hříšníky,

Ježíši, který jsi přislíbil útěchu a pomoc všem, kdo se k Tobě utíkají,

Ježíši, který jsi na odpuštění našich hříchů vzal na sebe jho kříže,

Ježíši, který jsi na památku svého utrpení ustanovil Nejsvětější svátost,

Ježíši, který jsi nám v této Svátosti zanechal své Tělo a svou Krev,

Ježíši, který jsi nám v této Svátosti odkázal nekrvavou smírnou obětí,

Ježíši, který věřící přijímající tuto Svátost naplňuješ milostí,

Ježíši, který tímto pokrmem chráníš pravé kajcníky před pádem,

Ježíši, který jsi nám v této Svátosti dal záruku vzkříšení a slávy,

Ježíši, který sytíš tímto chlebem umírající na cestě do věčnosti,

Ježíši, který nám v této Svátosti ukazuješ svou všemohoucnost,

Ježíši, který nám v této Svátosti dáváš najevo svou velikou moc,

Od každého hříchu

vysvobod' nás, Pane.

Od každého zneuctění Nejsvětější svátosti

Od nehodného přijímání této Svátosti

Od každého pokušení

Od každé nečistoty srdce

Skrze lásku, se kterou jsi Nejsvětější svátost ustanovil, zachovej nám víru
v Nejsvětější svátost,

prosíme Tě, vyslyš nás.

Rozmnož naši úctu k této Nejsvětější svátosti,

Uděl nám milost k hodnému přijímání,

Přiveď bloudící k poznání své pravdy,

Uděl pokoj a jednotu všem křesťanům,

Chraň, posvěcuj a ved' svou Církev,

Pamatuj na našeho papeže Františka a celý biskupský sbor,

Beránku Boží, Tys na sebe vzal hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Beránku Boží, Tys na sebe vzal hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Beránku Boží, Tys na sebe vzal hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Ježíši tichý, srdce pokorného,

přetvoř naše srdce podle srdce svého.

Modleme se:

Chléb z nebe dal jsi jim,

všechno potěšení v sobě obsahující.

Pane Ježíši Kriste, v obdivuhodné Svátosti jsi nám zanechal památku na své umučení. Dej nám, prosíme, ať svatá tajemství Tvého Těla a Krve tak uctíváme, abychom v sobě stále zakoušeli ovoce Tvé výkupné oběti. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Děkujeme Ti, Bože, za posvátný Chléb života a vroucně prosíme: Dej nám svého Ducha, abychom si uchovali upřímnou oddanost, která nám byla dána působením této Svátosti. Skrže Krista, našeho Pána. Amen.

V době velikonoční:

Všemohoucí, věčný Bože, Kristovým zmrtvýchvstáním nás obnovuješ pro věčný život. Rozmnož v nás ovoce veliko nočního tajemství a posiluj naše srdce pokrmem spásy. Skrže Krista, našeho Pána. Amen.

Eucharistické zázraky: viděli a uvěřili

"Uvěřil jsi, protože jsi mě viděl. Blahoslavení co neviděli, a uvěřili." (Jan 20, 29) Ačkoli Ježíšova slova adresovaná Tomášovi platí již tisíciletí, Bůh přece občas počítá s tím, že někteří z nás uvěří, až když uvidí.

Eucharistické zázraky jsou definovány jako nevysvětlitelné události týkající se Božího těla a Boží krve v proměněném chlebu a vínu. V historii Církve je jich mnoho, některé vzbuzují posvátnou úctu, jiné pochybnosti. Naše víra nestojí na těchto zázracích, ale na Písmu a Tradici. Přece nás však v mnoha, Církví uznaných případech, utvrzuje v tom, že Ježíš je v Eucharistii skutečně přítomen.

Lanciano, Itálie, 8. století

Mezi nejznámější eucharistické zázraky patří přeměna hostie a vína na opravdové lidské tkáň a krev. Příběh z města Lanciano

v Itálii, který se odehrál v osmém století, popisuje zaváhání baziliánského mnicha během proměňování. Zmíněný kněz pochyboval o Ježíšově eucharistické přítomnosti. Během toho, jak ve mši vyslovoval slova

proměňování, stal se svědkem proměny chleba na maso a vína na krev. Pověst o nevidané události se brzy rozšířila po okolí a církevní autority nařídili prozkoumání celé věci. Z výsledků vyplynulo jediné: odehrál se eucharistický zázrak. V roce 1971 se na žádost papeže Pavla VI. případu ujal známý vědec, profesor Odoardo Linole, odborník na anatomii, patologickou histologii, chemii a klinickou mikroskopii. Analýza proměněné hostie a vína byla provedena s absolutní vědeckou přesností. Závěrem zkoumání byly následující poznatky: Maso těla je pravým masem. Krev je pravou krví. Maso těla i krev patří člověku. Maso těla se skládá ze svalového vlákna srdce. Je rozlišitelný srdeční sval, srdeční vnitřní blána, bloudivý nerv a levá srdeční komora, naznačená tloušťkou srdečního svalu. Maso těla je "srdcem", úplným ve své základní struktuře. Maso těla i krev mají stejnou krevní skupinu, kterou je AB (krevní skupina identická s tou, kterou profesor Bollone našel na Turínském plátně). V krvi byly objeveny proteiny (jako v čerstvé lidské krvi) a minerály. Tělo i krev jsou již po téměř třináct století ve stejném stavu čerstvosti.

Bolsena - Orvieto, Itálie, 13. století

V roce 1263 kněz Petr Pražský zastavil ve městě Bolsena během své pouti do Říma. Podobně jako v předešlém příběhu, i tento kněz pochyboval o Boží přítomnosti v Eucharistii.

Během proměňování začala z proměněné hostie téct po jeho rukách krev přímo na oltář a korporál. Kněz byl nucen přerušit mši a ihned požádal o převoz do blízkého města Orvieto, kde se právě zdržoval papež Urban IV. Papež vyslechl knězovu zповěď a dal mu roz-

hřešení. Vzápětí dal celou záležitost prozkoumat. Na základě této události o rok později papežskou bulou ustanovil svátek Nejsvětějšího Kristova Těla a Krve.

Život blahoslavené Alexandrie da Costa, Portugalsko, 20. století

Když se Alexandrii na svátek Bílé soboty jako čtrnáctiletou pokusili znásilnit, spolu s její sestrou, s touhou zachovat si čistotu vyskočila z okna, které bylo ve výšce čtyř metrů nad zemí. Utrpěla mnoho poranění a částečně ochrnula. Do

devatenácti let se s bolestmi a sebezáporem účastnila bohoslužeb v místním kostele, avšak její zdravotní stav se natolik zhoršil, že příštích třicet let strávila na lůžku. Zde se jí dostalo mnohých mystických darů, včetně spojení se s Ježíšem v jeho utrpení Velkého pátku, které se svým Spasitelem prožívala každý týden za obrácení hříšníků. Když se 27. března 1942 Ježíši z hloubi srdce vyznala ze své lásky k Eucharistii, pocítila, že Ježíš ji zve do úplného vzdání se potravy během jejího pozemského života. Začala držet půstu, který trval třináct let až do její smrti. Jediné jídlo, které přijímala, byla Eucharistie, nápoj nepřijímala žádný. Po tom, jak se zvěst o Alexandriině půstu rozšířila, musela se podrobit několika lékařským prohlídkám, včetně namáhavého a ponižujícího čtyřicetidenního pobytu v nemocnici. Za ten čas ji ani na chvíli nenechali bez dozoru čekáním na okamžik, kdy se domnělá podvodnice prozradí. Mnozí ji obvinili z podvádění a chorobné touhy po úctě, jakou si zasluhují světcí. Pokoušeli ji oslabováním její víry a nucením do jídla, Alexandrina však nepovolila.

Oficiální zpráva nakonec potvrdila Alexandrininu nevinu. Klíčová věta zněla: "Je zcela jisté, že během čtyřicetidenního pobytu na nemocničním lůžku tato

nemocná žena nepřijala žádné jídlo ani nápoj a věříme, že tento úkaz se mohl odehrávat i předešlých třináct měsíců, což nás mate." Jeden z lékařů, zajímaví se o případ, se vyjádřil: "Takové dlouhodobé vzdávání se jídla není slučitelné se životem, ba co víc, s normální tělesnou teplotou, dýcháním, pulsem, krevním tlakem a podobně. Její intelektuální život je intenzivní, její vztahy jsou výborné, její smysly jsou zcela v pořádku. Tento případ nelze vědecky vysvětlit."

Eucharistické zázraky.

Pro mnohé silné momenty povědomí významu Eucharistie pro lidstvo se z těchto zázraků dělají pokusy farností či diecézí strhnout na sebe pozornost, ba dokonce události, které mají zmanipulovat věřící. Blahoslavení co neviděli, a uvěřili. Bohu díky za ty, kteří uvěřili, když uviděli. A prosme za ty, co nevěří dodnes.

(podle Cesta+)

Prorok, který se vymyká normálu

Při narození mu dali jméno Jan, což znamená "Bůh je milostivý". Je posledním z proroků Starého zákona a prvním "apoštolem" Ježíše Krista. V morálních názorech byl nekompromisní a stálo ho to život - svatý Jan Křtítel.

Na biblické hodině padla otázka: Proč Ježíš nenominoval Jana Křtitele mezi své učedníky? Vždyť Jan měl dobrou pověst, připravoval mu cestu, v Jordánu ho pokřtil, měl své učedníky, kterým ukázal na Ježíše. Dokonce někteří jeho učedníci odešli za Ježíšem. Janovi se tak rozpadávala škola, přišel "o firmu". Jan by byl tahounem pro toto mužstvo, měl velkou popularitu. Takového by každý manažer bral do svého týmu. V debatě zaznívalo: Ježíš ho nechtěl asi pro nepotismus. Jan byl výslovný solitér. Dva silní lídři v jednom mužstvu, to by nebylo dobré. Jan měl kolem sebe stále dost dalších fanoušků. Měl jiný program, jiné poslání. A nakonec se skoro všichni sjednotili v tom, že Jan měl jiné poslání.

Chlapec, který vyvolává otazníky

Při narození Jana Křtitele se podle svědectví v Písmu děly zvláštní věci. Jeho narození vyvolalo otázky v jeho rodině i v blízkém okolí: "Čím toto dítě bude?"

(Lk 1, 66). Neznáme jeho osobní ani kariérní růst, ani jeho profesní profilaci, u koho se učil. Lze jen předpokládat, že byl utáhnutý, introvert, který své školící středisko hledal na poušti, ... kobylinky, polní med. A teď, jak známe z Písma svatého: "Zazněl na poušti Boží hlas nad Janem" (Lk 3, 2). A on slyšel tuto výzvu. Měl citlivé ucho na Boží hlas.

Prvořadé poslání člověka

Každé narození nového člověka vyvolává nejen v rodičích, ale i v okolí otázku: Čím jen bude? A myslí se tím uplatnění a jeho lidský rozvoj, kariéra, přínos pro společnost. Matka Tereza řekla: "Bůh mě neumístil na této zemi proto, abych hledala akceptaci u všech nebo udělala kariéru. On mě tu postavil proto, abych byla věrná. Věrná svému poslání."

I v současnosti jsme provokováni, aby se člověk prosadil, aby se prodal, aby využil každou příležitost ve svůj prospěch. Platí: "Některé výzvy a nabídky se neodmítají. Vždyť pokud ne teď, tak už nikdy. Ty jsi ten, který na to má! Všichni před tebou byli břídilové! Nyní je tvůj čas, tvůj kairos!" To jsou viry naší doby. Nehledí se na poslání, na úkol, který Bůh svěruje člověku, ale na využití příležitosti, která se už nemusí opakovat; na příležitost ke kariéře.

Jeden novokněz řekl: "My nejsme amatéři. Něco máme nastudované. Musíme projevit taktickou zralost! Neukážeme vše, co víme!" Znělo to až příliš z tohoto světa. Účastník této glosy při svém odchodu poznamenal: "Aha – další, který je tři kroky před Pánem Bohem. Cítí se poradcem Nejvyššího!"

Vytratilo se, že je třeba dělat vše pro Ježíše. Zůstat věrný svému poslání – ukazovat na Ježíše. Každý z nás byl při křtu pomazán křížem, aby byl údem Krista kněze, proroka a Krále. Z křestního naroubování na Krista a z pomazání jsme účastní na jeho prorockém úřadu – máme svědčit: Kristus je pro mě první! Otázka, která zazněla při narození Jana Křtitele, zní i nám: "Čím jen bude...?" Známe své poslání, své povolání?

Nejdeme za všelijakými nabídkami, řečmi a příležitostmi?

Za věrnost nás Bůh odměňuje

V křiku a hluku nabídek, které na nás útočí z každé strany, je třeba slyšet Boží slovo, podle vzoru Jana Křtitele. To vše je výrazem lásky. Láska není nikdy jednostranný akt. Bůh se tímto zavazuje a potvrzuje věrnost vůči člověku. Takový intenzivní vztah se zhušťuje v Božím názvu, hebrejsky *šekina*. Je to rabínský pojem pro Boží přítomnost.

Vypráví o tom jistý příběh: Král se oženil s dívkou. Napsal jí svatební dopis s mnoha přísliby, ale odcestoval do ciziny. Zdržel se. Měl nezbytné záležitosti, které způsobily jeho nepřítomnost. K ženě přišly sousedky, které ji provokovaly a namlouvaly jí, že král ji opustil. "Odešel do ciziny a už jistě nikdy nepřijde. Řeš svůj život," říkaly. Ona plakala a plakala. V domě našla svatební dopis, kde četla všechny ty přísliby a hned byla potěšena. Král se k ní vrátil po letech. Řekl jí: "Moje milovaná, divím se, že jsi celé ty roky na mě čekala." Odpověděla mu: "Můj pane a můj králi, pokud bych neměla tvůj svatební dopis se všemi přísliby, které jsi mi napsal, nebyla bych vydržela."

Bůh smlouvu s člověkem nikdy nezruší

Podobné výčitky dělávali národy Izraelitům, když jim říkaly: "Váš Bůh se před vámi schovává. Schovává svou tvář a odňal vám *šekinu*. Ten se už nikdy nevrátí." Oni naříkali, ale když vešli do synagogy a četli Tóru, našli tam napsáno: "Obrátím se k vám, rozmnožím vás a dám vám rozrůst se a utvrdím svou smlouvu s vámi. Postavím si příbytek mezi vámi. Budu vaším Bohem a vy budete mým lidem (Lv 26, 9.11 a.12). Byli potěšeni. Zítra, když přijde Spasitel, řekne: "Svatý Izraeli, buď pochválen. Mé děti, žasnu nad vámi, kteří jste celý ten čas na mě čekali." Oni mu však odpoví: "Pane světů, nebýt té Tóry, kterou jsi nám dal, ty národy světa by nás byly dávno zkazily."

Žena je věrná svému muži a muž své ženě, když se na nějakou i dlouhou dobu vzdálí, neboť čte svatební dopis. Ačkoli sousedé a mudrlanti tohoto světa jí namlouvají něco jiného. Tento vztah popisuje vztah Izraele. Izrael dodržuje věrnost tím, že čte Tóru a snaží se žít podle ní, ačkoli mnohé národy a země jsou přesvědčeny, že Bůh svou tvář skryl a *šekinu* odstranil. *Šekina* v tomto kontextu znamená Boží přítomnost skrze čtení a uvádění Tóry do praxe. Pokud by ji nečetli a podle ní nejednali, tak by *šekina* nebyla.

Nad Janem zazněl Boží hlas a on ho slyšel, protože se mu učil naslouchat. Byl ve spojení s Boží přítomností. Bůh si ho vyvolil, aby se "vymkl" z normálu. Jeho učedníci, ale i okolní lidé a ti, kteří přicházeli za ním k Jordánu, mu adresovali pestré názory a provokační výzvy. Jan zůstal věrný svému poslání – ukázat na

Ježíše. To se mu i podaří splnit, když zvolá před shromážděným zástupem: "Hle, Beránek Boží" (Jan 1, 29).

Kdo má být na prvním místě

Pozornost jednoho člověka upoutala kovová lišta na řetízku, kterou nosil kněz na zápěstí. Nedalo mu to a zahleděl se na anglický nápis: I am second. (Jsem druhý.) "Ježíš je vždy pro mě první," řekl. Vzpomněl si, že před nějakým časem

na internetu bylo dostupné svědectví kytaristy skupiny Korn Briana Welcha. Hudební skupina hrála metalové skladby. Brian vyprávěl svůj život, cestu na vrchol popularity, cestu, která vedla přes drogy, alkohol, sex a aféry. Říkal, že měl v životě všechno, ale to vše udělalo, že se stal "nikdo". Když už byl docela na dně, neumí popsat jak, ale slyšel slova Ježíše: "Pojďte ke

mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, a já vás občerstvím" (Mt 11, 28). Začal volat: "Ježíši, Ježíši, pokud opravdu jsi, tak mi pomoz, vezmi ode mě ty drogy a pomoz mi, pokud můžeš!" A v tom volání nepřestával. Po nějaké chvíli cítil, že se s ním něco děje. A od té chvíle se v něm všechno změnilo. V roce 2008 napsal autobiografii s názvem: Zachraň mě přede mnou – Povídání o tom, jak jsem našel Boha a žiji, abych dosvědčil svou historii.

Odešel ze showbyznysu a v současnosti se angažuje v pomoci druhých. Welch adoptoval v Indii 212 dětí a založil sirotčinec v Baligerii. Jak sám říká: "Otevřely se mi oči a srdce a začal jsem si všímat děti ulice. Uvědomil jsem si, že jim mohu pomoci. Namísto kupování luxusních aut snažím se udělat něco užitečnějšího. Celý život jsem byl egoistou, ale je čas, abych dával z toho, co mám."

Podobných příběhů je určitě víc. Na konci každého z nich je člověk, který zažil obrácení, který potkal živého Boha a říká: I am second.

Kdyby Jan Křtitel, jehož narození si připomínáme, žil v našich časech, možná by také nosil na opasku vygravírovaný nápis: I am second. A jistě by se "vymykal" z normálu.

(podle KN)

Je hříchem opustit invalidu?

Manželské krize a životní neštěstí umí pořádně potrápít soužití dvou lidí a nastavit silnou zkoušku partnerské lásce. A nejen jí, ale i náboženskému přesvědčení a víře.

Dobrý den,

mám 42 let. Manžel pro zdravotní problémy skončil před 9 lety v invalidním důchodu. Manžely jsme 16 let. Od začátku jsem při něm stála, starala se o něj, zřekla jsem se své práce, koníčků, přátel. Vždy si rád vypil, ale poslední roky je to neúnosné. Když přijde opilý domů z hospody, vždy se hádáme, nadává mi. Ale můj problém je v tom, že když jsem řekla, že se s ním rozvedu, všichni z mého okolí mě začali odsuzovat, že jsem katolička, on je invalida a potřebuje mě. Ptám se proto jestli člověk, který žije s invalidem, je nucen zůstat ve svazku i přesto, že to nefunguje, naopak, směřuje to stále k horšímu. Manželovi na vztahu nezáleží a je vůči mně agresivní.

Jana

Milá Jano,

Pokud se na vaši situaci díváme z křesťansko-katolického hlediska, co jste pro manžela dosud udělala, byla jste povinná to udělat. Konečně, je to povinná učinit každá manželka a manžel, i kdyby nebyli katolíci.

Na vaši otázku odpovídám přímo, že ano, i přesto, že to nějak nefunguje, má člověk zůstat v manželském svazku. Neboť manželství není jen o štěstí. Jsou i nešťastná manželství. Manželství je životní cesta, kterou si člověk zvolí. Jen si vzpomeňte na slova, kterými jste uzavírala své manželství v kostele: "a slibuji, že tě nikdy neopustím, a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé..." Životní cesta nemůže být o tom, že z ní utíkáme, kdy se nám zachce, nebo nám to již nevyhovuje. Existuje tedy základní pravidlo: v manželském soužití se žádá setrvat i tehdy, když je to nešťastné manželství, nebo i když manželské soužití je velmi náročné a obtížné.

Nicméně jsou i tři výjimky z tohoto pravidla: cizoložství (kán. 1152 CIC), velké nebezpečí pro duši člověka (kán. 1153 CIC), velké nebezpečí pro tělo člověka (kán. 1153 CIC). Tyto tři výjimky jsou zákonným důvodem k opuštění manželského soužití při trvání manželského svazku.

Pokud by se váš manžel dopustil cizoložství a vy byste se o tom dozvěděla, ne pouze tušila, je to zákonný důvod, abyste s ním přerušila manželské soužití. Církev v takovém případě prosí nevinnou manželskou stránku, aby vinné manželské stránce odpustila (kán. 1152, § 2 CIC). Opuštění je možné si představit v případě, kdyby šlo o jednorázové, a ne soustavné porušování manželské věrnosti.

Pod "velkým nebezpečím pro duši" je třeba rozumět, kdyby váš manžel vytvářel pro vás nebo vaše děti velké nebezpečí ztráty věčné spásy, tedy nějakým způsobem překážel praktikovat katolickou víru. Aby toto nebezpečí bylo objektivně vyhodnoceno, nato je potřebný dekret místního ordináře, na kterého je třeba se obrátit přes vašeho faráře.

V dopise píšete, že manžel je k vám agresivní. Toto by mohl být možný zákonný důvod k přerušení manželského soužití při trvání svazku. Ale i zde platí, že posoudit to má místní ordinář dekretem.

Pokud byste cítila, že vám docházejí fyzické či psychické síly a rozhodnete se svého manžela opustit, je třeba se obrátit na místního ordináře s prosbou o dekret. Přitom opravdu berte v úvahu, že manžel je invalida a potřebuje vás. Ale na druhé straně ani Církev od vás nežádá, abyste ztratila přitom zcela psychické nebo fyzické zdraví, nebo si ho vážně poškodila.

Přeji vám, abyste se rozhodla správně, přičemž apeluji i na vaši křesťansko-katolickou víru a doporučuji čerpat sílu v modlitbě a Eucharistii.

(podle KN)

Může se vzít svobodný muž a rozvedená žena?

Možnost uzavřít svátosti manželství určují podmínky zakotvené v Kodexu kanonického práva. Od snoubenců se vyžaduje platný křest a svobodný stav. Svátosti manželství svobodného muže s rozvedenou ženou by bylo možné, pokud by její první manželství nebylo platné.

Vážená redakce,

jsem svobodný muž, který si hledá manželku. Ve svém okolí znám přibližně deset žen, z nichž šest je rozvedených, některé mají i dítě. Chtěl bych se zeptat, zda je možné, respektive za jakých podmínek, vzít si rozvedenou ženu, abychom mohli přijmout svátost manželství a žít křesťanským životem. Děkuji.

Ivan

Milý Ivane,

jsem přesvědčen, že i v současnosti mnoha věřícím záleží na tom, aby přijali nejen přirozeně platné, ale i svátostné manželství. Proto tuto otázku považuji za užitečnou pro všechny, kteří chtějí žít křesťanským životem.

Na uzavření svátostného manželství jsou nutné tyto předpoklady: platný křest u každého z dvojice – muže i ženy, a také svobodný stav u obou k uzavření manželství. Tyto předpoklady však potřebují zpřesnění.

Platným je křest nejen u katolíků, ale zpravidla i u ostatních křesťanských církví a církevních společenství. Znamená to například, že křest u katolíků je platný, ale je platný křest vysloužený i v Pravoslavné církvi nebo v Evangelické církvi a. v. Proto i sňatek například katolíka s pravoslavnou věřící vytváří předpoklad, aby jejich manželství bylo svátostným.

Svátostné manželství však nemůže uzavřít například mezi katolíkem a nepokřtěným, neboť manželství je svátostným pro muže i ženu (pro oba), nikdy však ne pouze pro jednoho z nich. Pokud není svátostným pro oba, není svátostným ani pro jednoho. Pokud manželství není svátostným, ačkoli by bylo uzavřeno v kato-

lickém kostele, je pouze přirozeně platným svazkem (manželstvím) muže a ženy.

Další předpoklad je trochu složitější, a proto ho objasním alespoň zjednodušeně. Věřící pokřtění v Katolické církvi, i kdyby jen jeden ze snoubenců byl katolíkem, jsou vázáni uzavřít manželství podle zákonů Katolické církve: před pověřeným služebníkem Církve, který má zmocnění přijmout od snoubenců jejich manželský souhlas jménem Církve (je to zpravidla místní farář nebo jím pověřený kněz) a dvěma svědky (srov. Kodex kanonického práva, kánon 1108). Pokud by katolík uzavřel manželství jinak, například před jinou církevní nebo náboženskou společností nebo autoritou státu, Katolická církev toto manželství nepovažuje za platné. Proto, pokud by se takové manželství rozpadlo a soud České republiky by povolil civilní rozvod a taková civilně rozvedená žena by byla pokřtěna a uzavřela by manželství se svobodným pokřtěným katolíkem, bylo by toto manželství svátostným manželstvím.

Milý Ivane, pokud byste chtěl uzavřít svátostné manželství s rozvedenou ženou, podmínkou je, že musí být platně pokřtěna a její první manželství nebylo platné před Katolickou církví. Dbejte však také o to, aby mezi vámi nechyběla láska a úcta, jakož i jiné přirozené vlastnosti, které jsou potřebné k radostně žitému manželství.

Svatý Otec nám ve svých katechezích a homiliích často připomíná, že manželství je požehnáním pro Církev i společnost, ale ani v něm nechybí problémy a potíže, které je třeba s pokorou a obětí nést. Církev pečlivě dbá i o děti z rozvedených manželství, ale zda děti jsou či nejsou z prvního manželství, nemá žádný vliv na svátostný aspekt "nového" manželství jejich rodičů.

(podle KN)

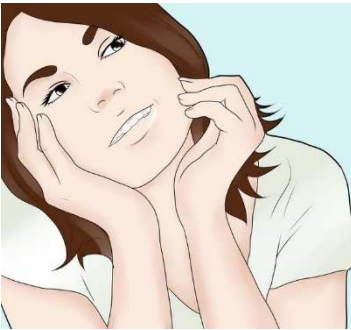
Pro zamilované

*"Zázračná je mysl, v níž se rodí zvědavá touha
odhalit neznámé světy."*

Litfiba

KDYŽ SE LÁSKA ROVNÁ ÚŽASU

Když se láska rovná úžasu ... srdce překypuje něžností. Úžas je pružina, která umožňuje dívat se na svět bystrými očima. Úžas každý den obnovuje city. Úžas není ničím jiným než párem brýlí se zvláštními skly, které každých deset sekund mění barvu a vše nanovo vybarvují. Přivádějí vás vaše city do úžasu? Ano? Potom máte mladé srdce. A mladé srdce je znamením toho, že můžete hodně milovat. A kdo hodně miluje, dříve či později najde štěstí!

Úžas těla

Ale ano, začněme hned tělem. Od nedávna vám běhá po zádech neznámé mrazení, když potkáte oblíbeného přítele či přítelkyni. Srdce se bláznivě rozbuší, červenáte se v obličeji. A vy se s úžasem a obavami ptáte: "Co se to se mnou děje?" Hm, nakazili jste se zvláštní a vzrušující chorobou, která se jmenuje Láska (nebo zamilovanost, podle stupně intenzity). A tak, díky úžasu vyvolaném novými reakcemi vašeho těla, objevujete novou galaxii vašeho dospívání. Jeho pocity, reakce či rytmy ať vás ani nevystraší ani nezahanbí. Ať vám naopak připomínají, že srdce, rozum, duše a tělo nejdou odlišnými cestami, ale společně vytvářejí konvoj lásky. Tvářit se, jako by se nic nedělo ("Srdce mi silně bije, ale já si to nevšímám," "Jsem celá nervózní, ale nemám k tomu žádný důvod"), je jako věřit, že nádherný obraz lze obdivovat i se zavřenými očima. Dejte na to pozor!

Úžas plynoucího okamžiku

Určitě jsi už někde slyšel výraz: "Carpe diem" ("plynoucí okamžik"), čili "Zachyť okamžik", čili "Každý okamžik je jedinečný, neopakovatelný, a tak ho třeba prožít." Tyto věty, které se mnohým vryly do paměti, vůbec nejsou pomýlené. Úžas z okamžiku znamená přesně toto: být v každém okamžiku připraven intenzivně prožívat i maličkosti, "objevit" to, co se děje. Pokud nebudete neustále schopni úžasu, zanedlouho vás unaví procházky ruku v ruce s člověkem, kterého máte rádi ... Ruka bude totiž stále stejná, člověk bude stále stejný, město bude stále totéž a podobně. Stejně lze uvažovat i o polibcích, objetí atd.

Ideální je však změnit perspektivu, dívat se z jiného úhlu. A procházky ruku v ruce vás budou přivádět do úžasu. Protože ruka už nebude jen prodloužením druhého člověka, ale symbolem citu, který společně neustále vytváříte. Protože objetí už nebude pouze obvyklým pozdravem na konci společně stráveného večera, ale důkazem, že v tom okamžiku chcete předat určitý pocit. Vše se obnoví, vše změní barvu, všechno bude nádherné. Ať žije úžas!

Úžas z druhého člověka

Konečně jsme se k tomu dostali. Až dosud jste sledovali úžas vycházející z vás: z vašeho těla, z vašeho srdce. Ale rádio nehraje, pokud ho nezapojíme do elektřiny. Jinými slovy, největší úžas vychází ze setkání s krásou a novostí Druhého. A v zkušenosti s Druhým pochopíte, po čem toužíte: po příteli, po chlapci, dívce, Bohu. Úžas z Druhého znamená objevit jeho nekonečné bohatství. Znamená to nenudit se v jeho přítomnosti. Znamená to těšit se z jeho kladných vlastností a přijmout i jeho nedostatky, jeho potíže. Znamená to mluvit s ním řečí Lásky. Té Lásky, která se nesestává ze žárlivosti a z výroků jako "Já mám pravdu", "Musíš dívat pouze na mě", "Nemůžu bez tebe žít". Láska ve skutečnosti říká: "Kráčeje spolu ruku v ruce, protože oba si můžeme nabídnout mnoho krásného."

Už jste dost žasli? Tak si tedy nenechte utéct ani okamžik vašeho života bez zvolání: "Óóó!"

MINITEST – Umím žasnout?**1. Úžas je pro mě:**

- a) zbytečný pocit
- b) zvláštní pocit
- c) pocit, který je třeba každodenně prožívat

2. Přivádí mě můj chlapec / moje dívka do úžasu?

- a) ne, známe se příliš dlouho
- b) ano, když objevuji jeho / její nedostatky
- c) vždy, je to neustálé objevování

3. Ruka v ruce:

- a) už jsme si zvykli
- b) je to gesto, které posiluje vztah
- c) je to pro nás stále nové gesto

4. Většinou žasnou lidé, kteří jsou:

- a) nezralí
- b) nejistí
- c) šťastní

Většina odpovědí a

Ve tvém srdci není úžas. Jaká nuda! Kdybych byl tebou, vylezl bych ze skořápky, která ti brání užívat si nádheru života i v maličkostech.

Většina odpovědí b

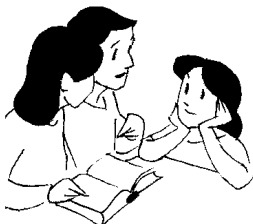
Klidně můžeš žasnout i z krásných věcí, nejen při nepříjemných překvapeních. Právě jednoduché věci tě mohou nechat stát s otevřenými ústy ... pokud je dokážeš vidět!

Většina odpovědí c

Žasnout znamená intenzivně prožívat každý den. Znamená to vidět věci z více perspektiv a obdivovat nádheru. Nikdy si nesundávej zázračné brýle úžasu. Jsou nesmírně důležité!

Nevyhrazené odpovědi

Nejsi si jistý, jestli máš žasnout nebo pokračovat v pozorování. Poradím ti. Otevři své srdce i oči duše dokořán a zvolej: "Óóó!"

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

27. UVĚDOMUJEME SI, ŽE STVOŘENÝ SVĚT JE DOBRÝ

Učení víry

- Bůh říká, že svět je dobrý.
- Bůh stvořil všechno z lásky k nám; všechno stvoření je dobré.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když se vás dítě na něco ve světě zeptá "proč?"
- Když se vaše dítě bojí, že by svět mohl být opravdu špatným a neradostným místem.
- Když se vy nebo vaše dítě dozvíte z médií mimořádně špatné zprávy.

Děti nesmírně milují překvapení. Denně nasávají nové zkušenosti jako houba a chrlí ze sebe samé "proč?", protože chtějí vědět, jak věci fungují. Mnohdy však strohé praktické a vědecké vysvětlení nestačí. Děti totiž potřebují vědět, že to, co vidí, má i duchovní smysl. Pokud se například zeptají: "Proč se po dešti objeví na obloze duha?", je třeba jim vhodným způsobem vysvětlit příběh z knihy Genesis 9, 13 - 17 a zdůraznit, že duha je připomínkou toho, jak nás Bůh miluje a že nás nikdy neopustí.

První kapitola knihy Genesis ve Starém zákoně je plná podobných divů. Bůh je neuvěřitelně zručný tvůrce, který stvořil Slunce, Měsíc a hvězdy a řekl, že je to dobré. Možná budeme ještě více žasnout, když si uvědomíme, že vše, co Bůh stvořil, i den co den udržuje a my se každý den ráno vzbudíme a vidíme, že Bůh to opět udělal. I děti jsou pro nás velkým překvapením od Boha a mají nám připomínat, abychom nic nepokládali za samozřejmé.

Začátek rozhovoru

Vzpomeňte si, kdy jste jako rodina objevili něco obdivuhodného nebo nádherného o světě. Vyprávěj svému synovi nebo dceři, jak ses při tom cítil a jak tě to změnilo. Zeptej se dětí, zda i ony samy něco objevily.

Jak navázat na téma

To, co jste jako rodina spolu objevili, může být například i neobvyklá tradice nebo praxe v zemi, kde jste trávili prázdniny. Nebo řekni dítěti o svém dětství – o tom, co jsi objevil, když jsi měl tolik let jako on. Můžeš začít i takto "Už jsem ti někdy vyprávěl o tom, jak jsem...?"

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Bůh stvořil nebe, zemi a člověka: Gn 1, 1 - 31.

Co na toto téma říká Církev

Bůh pro nás stvořil svět a vše, co je v něm. V Knize Genesis 1, 31 se říká, že Bůh řekl o všem, co stvořil, že je to "velmi dobré". Toto dobro věcí se v Knize Genesis popisuje hmatatelným způsobem, výrazy jako úrodné pole plné klasů, připravené ke sklizení. Svět je stvořený pro lidi, aby se radovali a užívali ho; ne na to, aby ho vykořisťovali a zneužívali.

Všichni jsme stvořeni k Božímu obrazu a podobě jako živí reprezentanti Boha na zemi. Lidem, reprezentantům Boha, byla svěřena vláda nad celou zemí. Člověk se však má při tom řídit příkladem vládnutí samotného Boha. Bůh ve své svrchovanosti respektuje život. Dobrotu a nádhru Boha si můžeme začít ctít a vážit tím, že si začneme ctít a vážit dobro a krásu stvořeného světa.

Církev učí, že Bůh – Otec, Syn a Duch Svatý - stvořil, udržuje a miluje vše své stvoření. Stvořený svět je výsledkem rozhodnutí Boha podělit se s námi o svůj

život a lásku. Kdyby Bůh třeba jen na okamžik zapomněl na svět a na lidi, svět by přestal existovat a rozplynul by se v nicotě.

Krátká modlitba s dítětem

Podobně jako se Bůh stará o nás, máme se i my starat o Boží stvoření. Poděkujme tedy Bohu za nádherný svět, který stvořil, a prosme ho, aby nám pomohl vážit všech jeho divů:

Bože, děkuji ti za všechno, co jsi stvořil.
Pomoz mi prokazovat ještě větší lásku tím,
že se budu starat o tvé stvoření.
Amen.

Co jsme prožili

Koncert skupiny F6

29. dubna byl v Loučkách koncert rómsko-slovenské evangelizační skupiny F6. Chlapci pocházejí z východního Slovenska a k nám dorazili po 6 hodinách jízdy.

Na faře je čekal výborný guláš od paní Šťastné na posilněnou a pak honem do Orlovny připravit vše na vystoupení. Díky obětavosti Luboše Z. a Kulturního spolku zde bylo již připraveno přes 100 židlí pro návštěvníky a panem Pálešem připravená aparatura zapůjčená panem Rozsypalem. Kluci vybalili nástroje, vše připravili a již se čekalo na

návštěvníky. Ti se začali trousit chvilku před sedmou, a tak první akordy zazněly podle plánu.

Při koncertě zazněly slovenské i rómské písně oslavující Krista a také svědectví některých členů kapely o tom, jak Bůh působil a působí v jejich životech. Snad nejsilnější bylo vyprávění Matúše o tom, jak jemu a jeho manželce doktor sdělil,

že děťátko, které čekali, je mrtvé. Matuš se celou noc modlil a prosil Boha, aby vrátil jeho dítěti život, a když druhý den měla jeho žena podstoupit zákrok, lékař zjistil, že dítě žije.

Žijeme v jistých představách i předsudcích vůči Rómům, ale nelze je házet všechny do jednoho pytle, jak jsme se mohli přesvědčit na tomto vystoupení. Myslím, že kdo přišel, ten zcela jistě nelitoval, že si udělal hodinku čas. Velké díky patří i Orlům za zapůjčení orlovný.

pk

Žehnání sošky sv. Floriána a nového zásahového vozidla hasičům

Je neděle 30. dubna, den jako každý jiný, a přece trochu zvláštní. Den, který se určitě zapíše do paměti dolnoloučských hasičů. Otec Pavel jim při mši svaté požehnal sošku sv. Floriána, jejich patrona, a nové zásahové vozidlo.

Kostel byl zaplněný do posledního místa. Na mši svaté byli přítomni zástupci Sboru dobrovolných hasičů v Dolních Loučkách a pan starosta obce. Na závěr mše svaté promluvil zástupce dobrovolných hasičů o historii hasičského sboru. Vysoko vyzdvihl obětavou a svědomitou práci těchto lidí, kteří jsou připraveni vždy pomáhat všude, kde je potřeba, i za cenu nasazení vlastního života. Jeho pěkná a dojemná slova byla odměněna potleskem.

Milí hasiči, díky Vám za Vaši odvahu, se kterou se pouštíte do boje s ničivými živly. Jste nám velkým vzorem a příkladem v plnění Vašich náročných úkolů a povinností. Ať Vám na přímluvu sv. Floriána všemohoucí a milosrdný Bůh neustále žehná za Vaše skutky lásky, za Vaše veliké oběti.

Jana Jurná

Pouť pro pomocníky ve farnosti

Na pondělí 8. května byla naplánována již tradiční pouť pro všechny farníky, kteří pomáhají ve farnostech. Podobně jako v předchozích letech i tentokrát otec Pavel neřekl, kam se bude putovat, sdělil jen několik málo indicií.

Odjezd byl stanoven na 7:15 od kostela v Dolních Loučkách. Kolem 10 hodiny zastavil autobus u prvního cíle cesty – poutního kostela Panny Marie Bolesné v Podsrpu (místní části Strakonice). Po prohlídce kostela následovala mše svatá. Náповěda od otce Pavla „Kelišová“ možná na první pohled s tímto místem nesouvisí, ale vzpomeňme si na trilogii Slunce, seno a ..., faráře Otíka a jeho povzdech „Panenko Maria Podsrpenská, vidíš to?“

S uvedenou náповědou souvisí i další zastávka – obec Hoštice. Tu si poutníci prohlédli, navštívili místní hřbitov, kde se nachází hrob zpěváka Michala Tučného, nahlédli do kostela a v místní restauraci si pochutnali na dobrém obědě.

Druhá náповěda „nehořlavá Panna Maria“ se týkala poutního kostela Navštívení Panny Marie ve Skočicích. Součástí oltáře je zde obraz Panny Marie Pomocné, který bez úhony přečkal požár zámku v roce 1672 (shořelo vše kromě obrazu).

Zdálo se, že další program pouti naruší déšť. Po příjezdu do Putimi však ustal, a tak se poutníci mohli pokusit na místním hřbitově vyhledat významný náhrobek. Byl jím hrob sedláka Jana Cimbury, postavy z románu J. Š. Baara. Neplánovaně se pak naskytla možnost prohlédnout si místní kostel sv. Vavřince, když se na hřbitově objevil zdejší kostelník. Ten pak poutníky nasměroval k soše dobrého vojáka Švejka v životní velikosti.

Navečer se spokojení poutníci vrátili domů. Upřímné poděkování patří panu faráři za to, jak pěknou a zajímavou pouť připravil.

Podrobnější informace o navštívených místech a možná i fotografie z pouti naleznete v dalším čísle farního zpravodaje.

R. Mašek

Den matek v Dolních Loučkách

Na druhou květnovou neděli připadá oslava svátku maminek. A nejinak tomu bylo i letos. Pan farář pozval na tuto akci všechny ženy i s mužským doprovodem.

V neděli 14. května po Májové pobožnosti a Svátostném požehnání jsme se shromáždili na farním dvoře v opravdu hojném počtu. Začátek byl stanoven na 15:00. Otec Pavel zahájil celé odpoledne pěknými slovy. Vysoko vyzdvihl úlohu ženy-matky, její lásku k nově vznikajícímu životu.

V pásmu básní, písniček a tanců a v pohádce "O hříbečkovi" se představily děti z místní mateřské školy, které pak maminkám předaly malý dárek věnovaný panem farářem. Mnohé oči maminek se zalily slzami dojetí, zvláště při společném tanečku se svými ratolestmi. Déšť byl na spadnutí, hnala se pěkná bouřka, jak řekl pan farář, "hraje nám hudba z nebe". Nakonec děti při svém vystoupení nezmokly, rozpršelo se až později, to už jsme seděli pod pergolou.

A program pokračoval dále. Se svým vystoupením se nám představila nadějná "malá kapelka" ve složení pěti mladých děvčat, která nám ukázala, že mají velký talent pro hudbu i zpěv. Při svých skvělých výkonech sklídila velký potlesk. Možná v Dolních Loučkách vyrůstají velké hvězdy a za nějaký čas se máme na co těšit.

Zlatou tečku za krásným programem udělal pan harmonikář. Hrál se a zpívalo až do pozdních odpoledních hodin. Nikomu se domů nechtělo, všichni byli naladěni na tu správnou notu při vínečku, při pivečku a pohoštění, zkrátka sešla se prima parta, která si s sebou přinesla dobrou náladu.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi a všem, kteří pomohli s přípravou a organizací této akce společné pro farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec. Ten největší dík určitě náleží dobrému Bohu. S jeho pomocí a pod ochranou Panny Marie jsme mohli v Dolních Loučkách prožít zase něco pěkného s nezapomenutelnými zážitky a vzpomínkami.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1972. V tomto roce žďáreckou farnost spravoval administrátor P. František Kolář.

Léta páně 1972

Rok 1972 začal poměrně mírnou zimou – i když byla předpovídána zima krutá.

V měsíci únoru postihla diecezi bolestná ztráta. V úterý dne 22. února zemřel v Brně Otec biskup Dr. Karel Skoupý. V minulém roce 1971 oslavil 3 významná životní jubilea: 85 roků svého života, 60 roků kněžství a 25. výročí své

biskupské konsekrace. Již od podzimu 1971 stonal a zákeřná nemoc stále víc a více hlodala – až ukončila jeho pozemský život. Pohřeb †Otce biskupa se konal v pondělí dne 28. února z katedrály na Ústřední hřbitov. Veliká byla účast kněží, biskupů, bohoslovců, řádových sester, a zvláště všech ostatních věřících. Po jeho smrti byl zvolen kapitulním vikářem dosavadní kanovník Ludvík Horký.

Velikonoce letos připadly na konec měsíce března a začátek měsíce dubna. Byly farníky radostně duchovně prožity. Asi 1300 sv. přijímání se podalo v měsíci březnu do Hodu Božího velikonočního. Na Bílou sobotu byl v předvečer radostný průvod Vzkříšení s Velebnou svátostí – s hudbou a pěveckým sborem kolem kostela. Byla to duchovní radost pro celou farnost.

Před Velikonocemi byl pořízen pro kostel k hlavnímu oltáři perský koberec. Byla pořízena nová bílá antependia pro oltáře a kazatelnu. Obnos 2.000 Kčs vynaložil na ně dp. administrátor.

První sv. přijímání konalo se v neděli 28. května – na svátek Nejsvětější Trojice. Děti bylo devět. Slavnost Božího Těla konala se v neděli dne 4. června. Konala se ke 4 oltářům nahoru do obce. Účast veliká, hojně družiček, školáků, dětí.

Dne 10. června opět smutná zpráva. V jednom dni – v sobotu – zemřeli dva biskupové. Českobudějovický biskup Otec Dr. Josef Hlouch – ve věku 70 roků a rožnavský biskup Dr. Robert Pobožný ve věku 82 roků.

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Pověry během svatebního dne

Mince v botách přinášejí snoubencům štěstí.

Jetel v botě přináší trvalou lásku. Na kterou nevěstu svítí slunce, ta je šťastná.

Nevěsta bude mít v manželství navrch, pokud uvidí během svého svatebního dne ženicha dříve než on nevěstu.

Když nevěsta nadobro opouští domovů, měla by si namočit boty do horké vody a vodu vylít na práh, aby přilákala novou svatbu do rodiny. Svatba se tak dohodne dříve, než práh vyschne.

Nevěsta by neměla na své svatbě plakat pro hádku s ženichem – měla by uplakané manželství. Výjimkou jsou slzy dojetí.

Bílé koně ve svatebním povozu nenosí štěstí do rodiny.

Špatné znamení je i to, pokud se poškodí povoz, auto během cesty na obřad nebo z obřadu. Během obřadu svatebčané pozorují, na které straně (ženichovy či nevěstiny) hoří svíce temněji. Podle toho usuzují, kdo koho přežije. Pokud hoří rovně a klidně, budou snoubenci šťastně a dlouho žít.

Kdo ze snoubenců poklekne jako první, ten bude toho druhého poslouchat.

Kdo říká nahlas manželský slib, prý se v manželství jen tak něčeho nezalekne.

Kdo komu první u oltáře šlápně na nohu, bude vládnout v domácnosti.

Za šťastné znamení se považuje, pokud svítí slunce v momentě, kdy si snoubenci říkají ano.

Vládu v domácnosti převezme ta nevěsta, která od oltáře vykročí pravou nohou.

Ta, která vykročí levou nohou, bude pod pantoflem.

Ten, co po svatbě jako první něco koupí, bude rozhodovat o financích (často se domlouvají s družičkami, aby měli u sebe nějakou drobnost, kterou by si od nich nevěsta / ženich u východu z kostela mohli koupit).

Za štěstí se považuje, pokud mladý pár najde po cestě z obřadu výkal, nejlépe, pokud do něj nevědomky šlápně.

Co zkříží novomanželům cestu, to hovoří o jejich budoucnosti:

- kočka (černá nebo bílá) - štěstí a radost v manželství;
- zajíc, ještěrka, pohřeb – smůla v manželství;
- mnich, řádová sestřička – neplodnost, dobročinnost;
- duha – dobré znamení;
- déšť – štěstí.

Počasí během svatebního dne hovoří o budoucnosti nevěsty:

- jasný den – radost v manželství;
- vítr – nezodpovědnost;
- jasné slunce – harmonické manželství;
- zatažená obloha a bouřky – hádky;
- déšť – slzy smutku i radosti;
- sníh – požehnání, bohatství;
- pokud rostou houby – chudoba.

Počasí během prvního dne po svatbě mluví o budoucnosti ženicha.

Počasí během druhého dne po svatbě mluví o společné budoucnosti.

Ženich by měl přenést nevěstu přes práh domova, aby vyplašil zlé duchy a měl tak dobré vyhlídky v manželství na plodnost a blahobyť.

Nevěsta na hostině nepláče – odehnala by požehnání.

Svatební dort by měla nevěsta alespoň ochutnat, aby manželství vydrželo.

Které družičce se kus dortu na talíři převrátí, ta se do roku vdá nebo zůstane sedm let neprovdaná.

Pokud nevěsta pokolíbá na svých kolenou malé dítě nebo kolébku, bude manželství plodné.

Kdo sedí na hraně stolu, ten zůstane sedm let svobodný. Kdo během svatební noci usne první, ten první zemře.

Na svatbu šla jako první ženichova družina a až za ní nevěstina. Ze sňatku se vrátili svatebčané k nevěstě. Bránu našli zavřenou a mládež shromážděná na dvoře na ně posměšně vykřikovala a sypala na ně peří. V oblasti Spiše i dnes otevrou bránu, až když ženichův družba uhodne některou z hádanek, které mu dává oddávající.

Střepy přinášejí štěstí. Kromě toho hlukem odhánějí zlé duchy. Ženich a nevěsta musí střepey zamést společně, což je symbolem toho, že společně budou i v manželství řešit problémy. Ženich zametá střepey a nevěsta mu přitom drží lopatku. Střepiny musí být pozametané do posledního kousku, jestliže jediný zůstane na zemi, bude v rodině nepořádek. Jeden ze střepů si novomanželé nechávají pro štěstí.

Když se v září oženíš či vdáš, bohatství zaručeno máš... Zrcadlo jako svatební dar – dárci bude znenáviděný. Kapesníky jako svatební dar vyvolávají slzy. Nože a nůžky jako svatební dar jsou předzvěstí přátelství.

Nevěsta

Nevěsta by si rozhodně neměla šít svatební šaty sama. Manželství dlouho nevydrží, protože si "zašívá" cestu ke štěstí.

Když si nevěsta vezme perly, znamená to neštěstí a slzy. Nevěsta má mít v svatební den vše nové jako symbol nového začátku, kromě jedné věci vypůjčené (od šťastného a veselého člověka), jedné staré (jako symbol zachování rodinné tradice) a jedné modré (nejčastěji to bývá modrý podvazek).

Při svatební hostině by se mělo nevěstě posadit dítě do klína, aby měla hojné potomstvo.

Pokud si dá nevěsta do střevíčku minci, přinese to novomanželům bohatství. Pokud chce, aby jim láska vydržela, ať tam přidá i čtyřlístek.

Pokud nechce mít nevěsta uplakané děti a nouzi v manželství, ať nepečie svatební dort, koláče ani nepomáhá při pečení.

Snímání věnce

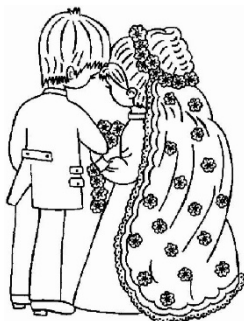
Večer před svatební nocí dávají družičky nevěstě dolů z hlavy věnec a nasazují jí čepec. Ta ho dvakrát shodí na zem jako znamení lítosti nad ztracenou svobodou, ale na potřetí si ho již ponechá.

Nad ránem družičky odvedly nevěstu do komory, kde jí družba sňal věnec a na šavli ho zanesl ukázat svatebčanům. Potom stařešiny přivedly ženicha a mladí se za přítomnosti celé družiny uložili k spánku. Dominantním obřadním úkolem bylo i začepení a magická očista nevěsty. Ráno se hosté sešli ve svatebním domě na bohaté snídani. Mladé ženy vešly s nevěstou do komory, kde jí upravily vlasy a nasadily čepec. Seděla přitom na dřevěném kbelíku, do kterého jí muž nabral vodu. Přes vědro přeložili mužovy kalhoty, aby měla do roku syna.

Družičky

Při svatbách doprovázejí nevěstu družičky, které mají podobné šaty jako ona. Družičky podle starých pověr měly za úkol touto podobností odlákat od nevěsty zlé duchy a upoutat jejich pozornost na sebe. Je tedy mylné se domnívat, že družičky jsou jen součástí nevěstiny parády. Ve skutečnosti jsou to velmi statečné dívky s posláním, které by málokomu bylo příjemné. Družičkami mohou být pouze neprovdané dívky.

Příchod do mužova domu

Když novomanželé po skončení svatebního obřadu vycházejí z kostela, jsou přítomnými svatebčany zasypáváni rýží, rozinkami, bonbóny nebo oříšky. Dělá se to proto, aby měli novomanželé hodně potomků. Svatebčané vytvoří uličku, kterou musí novomanželé projít. Přitom se snaží klást jim co nejvíce překážek (ne však násilných). Musí například podlézt nebo překročit nějakou překážku, rozmotat stuhu či přenést kámen a podobně. Symbolizuje to skutečnost, že v manželství budou muset překonávat hromadu problémů a společně jim to půjde lépe. U brány obsypávají nevěstu zrním, aby byla plodná. Nesmí sestoupit na zem, ale na prostřený ručník. Na prahu obydlí ji rodiče ženicha přijímají se slovy: "Vítej, nevěsto naše, co jsi nám přinesla?" Ženich přenáší nevěstu přes práh svého domu v náručí a symbolizuje tak začátek nového společného života. Traduje se, že to dělá proto, aby vyhnal zlé duchy, kteří se mohou skrývat pod nevěstinou sukní, a zavleče si je do domu, nebo že tím chrání před zlými duchy, kteří se mohou ukrývat pod prahem domu, nevěstu.

(příště pověry při narození dítěte)

Páté evangelium

6.

Šimon mu řekl: Mistré, ty se nikdy nechodíš modlit někam, kde bys byl sám? Ježíš mu odpověděl: Mou modlitbou je pracovat pro druhé, mou samotou je pobývat uprostřed zástupu.

Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na osamělé místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustil za ním. Našli ho a řekli mu: »Všichni se po tobě shánějí!«

(Mk 1,35-37)

Scéna představující nám Ježíše, jak čas od času opouští lidi, a dokonce i skupinku apoštolů a uchyluje se do ticha, aby mohl v modlitbě a rozjímání prožívat plnost svého spojení s Otcem, může vést k určitému nedorozumění. Předně mohla sloužit jako argument vyzdvihující důležitost ticha (vnitřního

i vnějšího) pro ty, kdo hledají Boha a snaží se naslouchat jeho hlasu. Jako by pro nás Božím hlasem nebyl hlas všech našich bratří včetně ochraptělého křiku, unylého zpěvu televizní hvězdy, hlučícího davu, který se na ulicích dožaduje spravedlnosti, či planého tlachání našich spolucestujících! Ticho dnes – toto hrůzné zjevení prázdnoty – není pro normální lidi.

Pascal se mýlil: neděsí nás jen ticho nekonečných hlubin vesmíru, ale i vzácné a našťastí jen kratičké ticho našeho malého světa.

Pak je tu ještě nedorozumění týkající se „kontemplace“. Dnes se za ni oprávněně stydí všichni, i tak zvané kontemplativní řády. Únik ze světa se nepřipouští. Odrhnout oči od země a hledět jen do nebe je přece nesmírně pohodlné. Tak pohodlné, až se divíme, že ty, kteří o to stojí, je tak málo.

Práce, boj, diskuse – vše, co nás propojuje s ostatními lidmi, nás také zároveň uvádí do vztahu s Bohem a v tom spočívá podstata modlitby.

Šimon je silně poznamenán mentalitou po tridentském koncilu: „Ty se nikdy nechodíš modlit někam, kde bys byl sám?“ My jsme však pochopili, že náboženství není žádný sobecký osobní vztah se Stvořitelem, ale dokonalé splynutí jedince se společenstvím: hlavní je být spolu, být pohromadě a neúnavně si navzájem opakovat to, o čem jsme přesvědčeni. Kdo mlčí, je ztracen: zmocní se ho pochyby, nebo (dokonce!) propadne mysticismu.

„Jsme velké, jsme svobodné, jsme výjimečné! Jsme ta nejpodivuhodnější zvířata v džungli! Říkáme to všechny, a tak to musí být pravda,“ křičí Bandarové v Knize džunglí. Někdo by mohl tímto citátem zlomyslně ilustrovat průběh některého setkání moderních křesťanských myslitelů. My se však bez jakéhokoliv náznaku ironie domníváme, že se zde Bandarové, právě proto, že jsou opice, projevují způsobem, který je nám lidem velmi blízký. I my se přece dojemně snažíme překonat prázdnotu svých všedních životů tím, že usilujeme o nový, intenzivní život ve společenství, v němž se každý může cítit opravdu velký, svobodný a výjimečný.

Hlavní je nezůstat ani na okamžik sám a obklopen tichem. To by člověk mohl začít přemýšlet!

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

V červnu slavíme poměrně nový svátek (od roku 2015). Víte jaký?

H	I	A	A	Y	J	B	B	P	E	E	B	E	Ž	N	Y	L	O	N	T	
O	N	Í	K	Y	T	I	C	E	I	Ř	Z	A	T	O	D	D	O	O	A	
R	A	Y	L	U	V	D	V	Š	T	Á	N	E	S	A	J	G	A	N	D	
O	M	A	O	A	P	L	S	U	T	I	N	Y	B	I	A	N	R	S	D	
S	O	R	K	O	T	O	M	S	B	D	D	O	U	T	N	Í	K	T	O	
K	T	E	J	K	P	Ň	R	Y	N	O	H	O	N	Z	T	Ř	O	O	T	
O	O	A	O	E	L	S	A	A	R	U	K	E	S	Š	L	D	I	P	A	
P	R	N	R	E	S	O	D	F	M	D	P	T	Ě	A	É	O	A	R	K	
Y	E	E	T	O	K	F	A	I	O	A	A	V	A	R	O	M	S	L	Č	
L	T	S	J	U	B	I	L	D	L	T	Y	A	K	Í	N	E	O	T	A	
A	O	E	L	D	R	A	K	Y	O	U	J	K	N	A	N	N	R	V	M	
P	U	K	Ý	V	A	Y	V	L	P	M	L	A	S	G	Y	Á	A	I	Z	
O	Y	Í	Y	Y	D	Š	P	A	N	A	P	I	L	I	L	R	C	H	C	Š
M	Í	N	A	K	N	L	V	H	R	R	A	O	T	A	T	O	A	I	A	
A	Š	B	A	T	Í	Y	F	O	R	T	S	Y	O	A	V	O	S	T	Č	
S	K	U	I	N	V	T	V	Ě	K	A	O	L	F	E	J	E	E	A	Č	
N	V	B	A	J	Á	T	R	A	O	O	B	P	D	I	É	I	L	M	S	
Ř	Á	K	Í	Š	O	K	H	R	T	Ř	R	R	O	U	R	Y	K	A	O	
V	R	K	P	A	L	E	T	Y	Í	N	A	S	O	Á	Ě	G	A	R	K	
M	A	N	D	L	E	A	Z	M	K	Č	A	V	O	T	E	L	E	D	A	

ANGLOSAS, AORTA, ÁRIETA, ARSEN, ASIAT, BASIN, BIDLO, BIVAK, BOHUMILA, BUBNÍK, ČICHÁNÍ, DATUM, DIÁŘE, DOTAZ, DOUTNÍK, DRAKY, DRAMATICI, EROTOMANI, FATRA, GRIFY, HOROSKOP, IDYLA, JÁTRA, JIKRA, JUBIL, KALEVALA, KLONY, KOALY, KONTURY, KORSO, KOŠÍKÁŘ, KOTÍK, KRÉDO, KULKY, KYTICE, LETOVAČ, LIPAN, MANDLE, MARTA, MODŘÍN, MOTOKROS, ŃAFOT, NONSTOP, NYLON, OBUVI, ODDAT, OHONY, OLBŘÍM, OPERETA, OPUKA, ORAVA, OSADY, OTISKY, OTVOR, PALETY, PENTAGON, PIÁNO, PLÍNA, POLOM, POSTEL, POTRAVA, RADNÍ, ROURY, RTÍKY, SACHAROSA, SAJGA, SAMOPALY, SEKURA, SELKA, SENÁT, SMYKY, SOFIA, STAROBA, STÁŽE, STROFY, SUŤINY, ŠKVÁRA, TORBA, TROJKOLKA, ULITA, VÁBIT, VEDRA, VĚŠTÍRNA, VKLAD, VLNKA, VÝKUP, ZLOST, ZMAČKAT

ZA POKLADY
VÍRY

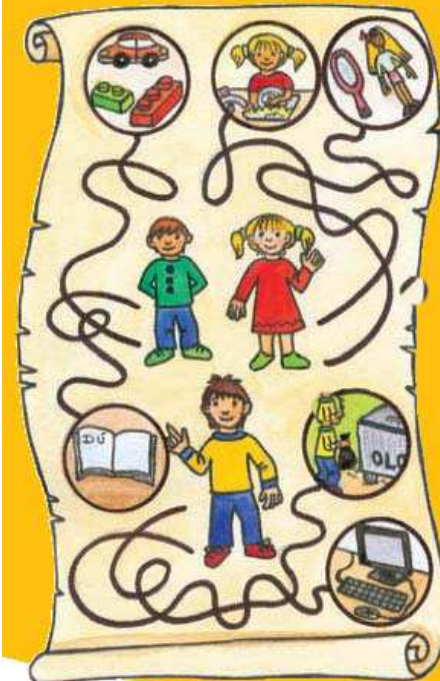
POSLUŠNOST

Někdy se nechovám nejlépe, chci se každý den snažit být dobrá. Nechci zklamat Ježíška. Když se jednou před něho postavím, abych se mu mohla s čistým svědomím podívat přímo do očí.
Angelika

Někdy je těžké poslechnout příkaz rodičů. Lákají nás různé hry a zábavy.

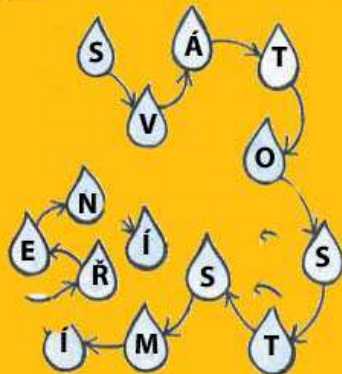
Na obrázcích vyznač cestičky k obrázkům, které znázorňují správné rozhodnutí.

Často si myslíme, že poslouchat mají jen děti. Není to však pravda. Poslouchat musíme všichni - Pána Boha, rodiče, naše představené. Nejlépe nám to ukazuje sám Pán Ježíš. On se stal poslušným až na smrt, až na smrt na kříži. Od Pána Ježíše se učme poslušnosti, On od dětství poslouchal Marii a Josefa. I nám ukazuje, že máme poslouchat své rodiče, neboť nás vychovávají a chtějí nám dobře. Tím posloucháme i Pána Boha.

Když neposlechneme rodiče, tak se jim máme omluvit a poprosit je o odpuštění. Občas neposlechneme i našeho Nebeského Otce. Je třeba k němu přijít a poprosit ho o odpuštění. Jak? Pán Ježíš nám to nabízí v jedné ze 7 svátostí. *Když projdeš ve směru šipek po slzách lítosti a zapíšeš písmenka z nich, dozvíš se, jak ji nazýváme.*

Možná i ty brzy poprvé přistoupíš k této svátosti. Možná se tě zmocní obavy, ale neboj se. Přijaté odpuštění je osvobozující a příjemné.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

1. Příprava – dřív než přistoupím ke svatě zpovědi, pomodlím se, zpytuji svědomí. Pomůže mi zpovědní zrcadlo v Kancionálu. Nejlepší pomocí mi je, když si každý den při večerní modlitbě udělám zpytování svědomí a zapíši si to do modlitebního sešitku. Během přípravy na svatou zpověď se mohou k zápiskům vrátit.

2. Lítost – uvědomím si, že moje hříchy způsobily velkou bolest Nebeskému Otci a že mě od něho vzdálily. Protože mám Nebeského Otce rád, lituji jich.

3. Předsevzetí – když jdu ke svatě zpovědi, toužím po nápravě. Dám si předsevzetí, jak se budu co nejlépe chránit před nějakým zlovykem či hříchem.

4. Vyznání hříchů – přicházím ke knězi. Pozdravím, přezháním se a řeknu, kdy jsem byl naposled u svatě zpovědi.

Zpovídám se Pánu Bohu i vám, duchovní otče, že jsem od poslední zpovědi ... spáchal tyto hříchy:

Po vyznání hříchů dodám, že na víc hříchů si již nepamatuji. Poslouchám, co mi kněz řekne jako poučení a povzbuzení. Zapamatuji si pokání, které dostanu. Potom nahlas lituji svých hříchů. Při rozhřešení se přezháním.

5. Vykonám uložené pokání – většinou to bývá modlitba, dobrovolný sebezápor či nějaká služba bližnímu. nezapomeň na to, že pokáním odpykáváš tresty za své hříchy.

Modlitba před zpytováním svědomí

Duchu Svátý, pomoz mi poznat mé hříchy, úpřinně je vyznat, pomoz mi pocítit nad nimi bolest a lítost. Dej mi sílu polepšit se.

LÍTOST

Můj Bože, celým srdcem tě miluji, a proto velmi lituji, že jsem tě urazil hříchy. Chci se opravdu polepšit a varovat se hříchů. Otče, odpusť mi pro krev Kristovu.

Úkol pro tebe:

Popros Ježíše, Pannu Marii a svatého Josefa o dar poslušnosti. Poděkuj za své rodiče.

Pán Ježíš nám chtěl ukázat, jak se Nebeský Otec raduje z každého odpuštění, které může dát. Vypráví o tom podobenství:

O

Když správně poskládáš rozspané obrázky, seřazená písmena ti prozradí správnou odpověď.

Co nás čeká

Oslava Božího Těla

Jako v minulých letech, i letos bychom svátek Těla a Krve Páně – Boží Tělo oslavili mší svatou a následným eucharistickým procesím. A to ve čtvrtek 15. 6. v 18:00 ve Žďárci, v neděli 18. 6. v 8:00 v Olší a ve stejný den v 10:30 v Horních Loučkách, kde po mši svaté u křížku na konci vesnice směrem na Skryje vyjdeme procesím do farního kostela.

Den otců

Den matek máme za sebou, a tak je třeba oslavit červnový Den otců. Oslava proběhne na farním dvoře 18. 6. odpoledne od 14:30 hodin. Všichni tátové jsou zváni i se svým něžným doprovodem 😊.

Pout' ve Žďárci

V neděli 2. července 2017 v 9:30 oslavíme ve farním kostele ve Žďárci patrony farnosti – sv. Petra a Pavla – poutní mší svatou.

Poslední slovo mají děti: Ježíš Kristus III

„Co udělali vojáci s Ježíšovou suknicí?“

„Hlasovali o ní.“

„Co udělal Petr s mečem?“

„Uřízl Jidášovi ucho.“

Vzorný chlapec, který si v náboženství vždy všechno pečlivě zapisuje, při 10. zastavení křížové cesty říká: „10. zastavení: Pána Ježíše svlékají z kůže.“

„Jak se jmenoval člověk, který si vyžádal Ježíšovo mrtvé tělo od Piláta?“

„Král Herodes.“

„Ježíš se po svém zmrtvýchvstání zjevil učedníkům v mnoha podobách, abychom věděli, že jej máme hledat v každém člověku. Zjevil se Marii Magdalské jako zahradník, dvěma učedníkům na cestě do Ěmauz jako pocestný, apoštolům ve večeřadle jako spolustolovník. Jak se zjevil učedníkům na břehu Tiberiánského Jezera?“

„Jako bezdomovec.“

„Pán Ježíš byl na poušti pokousán od d'ábla.“

„Jaký byl první zázrak Pána Ježíše?“

Jeden z žáků odpovídá: „Proměnil víno ve vodu.“

Jiný k tomu dodává: „To není žádný zázrak, to umí každé hostinské.“

„Pán Ježíš řekl: Když ti dá někdo po tváři...“

„Co řekl Ježíš dál?“

„Dej mu ještě jednu.“

„Paní katechetko, kolik tak mohl vážit Ježíšek, když se narodil?“

„Nevím, ale to snad není tak...“

„Já vím kolik! Tři kila.“

Kilo Otec, kilo Syn a kilo Duch Svátý!“

*(z knihy **Poslední slovo mají děti**)*